Viața studențească

REVISTA A ASOCIAȚIILOR STUDENȚILOR DIN REPUBLICA SOCIALISTA ROMANIA

12 PAGINI • 0,50 LEI • ANUL XI • NR. 39 • SIMBĂTĂ 26.XI.1966

O tradiție continuată cu succes: CERCETAREA ȘTIINȚIFICA STUDENȚEASCA

Între 26 și 28 noiembrie Institutul de petrol, gaze și geologie va găzdui lucrările celui de-al IV-lea Seminar național științific studențesc al Secției de geologie și industrie extractivă.

Manifestare importantă în viața studenților, lucrările seminarului național vor reliefa interesul deosebit al studenților față de munca de cercetare științifică, vor scoate în evidență capacitatea acestora de a studia și rezolva probleme importante privind diverse domenii ale geologiei și industriei extractive.

La acest mare eveniment vor lua parte și studenții membri ai cercului științific studențesc „Gh. Munteanu Murgoci" — cerc cu tradiție în cadrul Facultății de geologie tehnică din I.P.G.G. Înființat din anul 1950, cercul a primit acest nume ca un omagiu adus lui Gh. Munteanu Murgoci, înaintaș al geologiei românești, care a fost primul profesor de mineralogie al Școlii politehnice din București.

În cadrul acestui cerc au făcut primii pași în munca de cercetare științifică mulți dintre absolvenții I.P.G.G. care astăzi sînt cercetători cunoscuți în activitatea geologică, aducîndu-și aportul în activitatea de descoperire și punere în valoare a noi zăcăminte de substanțe minerale utile necesare dezvoltării economiei naționale.

Cadrele didactice ale catedrei de Mineralogie și petrografie din I.P.G.G. îndrumează și stimulează permanent interesul și pasiunea studenților pentru cercetarea științifică, alegîndu-le o tematică interesantă care să oglindească tradițiile științifice ale școlii românești de geologie și în același timp să introducă pe studenți în problemele și metodele moderne de cercetare geologică.

Membrii cercului științific studențesc „Gh. Munteanu Murgoci" desfășoară o activitate variată atît prin cercetări de teren cît și de laborator. Periodic, în ședințele de comunicări, care se desfășoară lunar, pe lîngă prezentarea rezultatelor obținute de studenți în urma cercetării de teren și laborator, se prezintă și referate întocmite pe baza literaturii de specialitate din țară sau străinătate.

În timpul ce s-a scurs de la înființarea cercului, majoritatea temelor elaborate de studenți au fost bine apreciate, fiind premiate atît în cadrul sesiunilor științifice studențești din I.P.G.G. cît și în cadrul seminariilor naționale de la Iași și Petroșani.

La actualul seminar național membrii cercului științific studențesc „Gh. Munteanu Murgoci" prezintă două lucrări originale de interes științific deosebit, reprezentînd probleme ale cercetărilor științifice moderne.

În cadrul temei : „Studiul mineralogic și cristalografic al unor minerale accesorii din rocile banatitice de la Ocna de Fier și Moldova Nouă". studenții Moisin Lucia, Luca Constantin, Popp Liviu și Anghel Eugen au ajuns la rezultate interesante în urma aplicării unei metode noi de cercetare, privind condițiile de cristalizare ale magmei banatitice.

În cadrul celei de-a II-a teme intitulată „Studiul corneenelor cu andaluzit și cordierit din Valea Moraviței", studenții Popa Ștefan, Ivan Doina și Coica Maria, pe baza unei metodologii moderne, aduc contribuții interesante la cunoașterea proceselor fizico-chimice în zona de contact a banatitelor cu șisturile cristaline.

Reuniți în cadrul acestei importante manifestări, studenții de astăzi — cercetătorii de mîine — vor dovedi că tradiția sănătoasă a științei geologice românești va fi continuată și dezvoltată cu rezultate frumoase la nivelul cel mai înalt, ținînd pas cu revoluția tehnico-științifică mondială, contribuind în felul acesta la renumele școlii geologice românești.

Urez succes deplin lucrărilor celui de-al IV-lea Seminar național științific studențesc al Secției de geologie și industrie extractivă !

Acad. prof. Al. CODARCEA

Studenți geologi în laboratorul de mineralogie.

Estudiantina

După zeci de nopți nedormite, după gînduri și dorinți nenumărate, iată-te învingător și plin de tine pășind treptele amfiteatrelor. Așadar, ești în anul întîi, cu virtuțile și necesitățile lui. O dată intrat, singurul scop care-l urmăreai l-ai atins. Dar mai departe ?

Există un teritoriu liniștit al mediocrității pe care îmi permit să-l așez între facultate și bar. El are mai mult sau puțin de-a face cu prima noțiune. Aici deja visul prim e depășit. Rămîne să vezi cine te cîștigă : societatea sau strada ? Și mă întreb dacă ai reușit să calci aceste trepte după atîtea frămîntări.

Între cursuri și bar, între bibliotecă și stradă. deja tinzi să le „bați" pe cele din urmă. Așadar, ultimul scop al tău ar fi fost numai s-ajungi student. Mă întreb totuși : n-a fost un accident, o întîmplare ? Am întîlnit zeci de tineri în anul I al facultăților, care la întrebarea : „Ai văzut vreo piesă de teatru, ai citit vreo carte, vreo revistă de specialitate, de literatură ?" — răspund senin : NU. Oare nu te complaci într-o stare de incultură condamnabilă ? A nu citi 3—4 luni nici o carte, a nu-ți face nici o problemă de ordin moral și estetic, a nu-ți împărți timpul decît între moțăit și cafenea, acesta să fi fost scopul tău ? Și te întreb: „Tu ești cult?" „Da, — îmi vei răspunde — altfel crezi că aș fi ajuns ce sînt?"

Dar prietenul meu, Saadi, spunea : „Înțeleptul fără virtuți e ca orbul cu o făclie în mînă : dă lumină bîjbîind prin beznă". Așa arăți tu. Student ! Pentru tine s-au încheiat toate socotelile de-acasă. Mă gîndesc totodată la vîrsta studenției și involuntar îmi reproșez : dar Iorga, dar Cantacuzino, dar Racoviță... Cum societatea nu-ți cere să fii geniu, îți poate cere să fii cult. Acel drum de mijloc, cînd te zbați între bar și facultate, calm, plat, îți coboară pînzele ambiției.

N-aș fi scris aceste cuvinte dacă nu mi se impuneau ca necesare și dacă exemplul lui Călinescu nu mi-ar stărui în minte. După luarea tezei de doctorat, gazda mirată îl întreabă : „Tot mai înveți, maică ?".

Dumitru M. ION

AL IV-LEA SEMINAR NAȚIONAL ȘTIINȚIFIC STUDENȚESC

CORESPONDENȚE DIN :

TIMIȘOARA

Institutul agronomic din localitate va fi gazda seminarului de selecție și ameliorare a animalelor, organizat cu ocazia celui de al IV-lea Seminar național științific studențesc.

Vor participa studenți și cadre didactice și vor fi prezentate 29 de lucrări ale cercurilor științifice din institutele agronomice din București (8 lucrări), Cluj (4 lucrări), Facultatea de agricultură Craiova (o lucrare) și Timișoara (2 lucrări).

Pentru a da posibilitate tuturor participanților la seminar să cunoască tematica lucrărilor s-au tipărit programe care vor fi difuzate, împreună cu invitațiile. În perioada seminarului se amenajează o sală cu grafice, cărți, machete, fotomontaje, care reflectă realizări ale științei și tehnicii în domeniul zootehniei.

Seminarul se va încheia cu premierea lucrărilor care au adus contribuții importante și cu un simpozion pe tema : „Probleme de actualitate și de perspectivă ale științei și tehnicii înaintate în selecția și ameliorarea raselor de animale productive".

BUCUREȘTI

I.P.G.G. București este gazda celui de al IV-lea Seminar național științific studențesc — secția „Industrie extractivă și geologie". Lucrările secției au loc între 26—28 noiembrie în cadrul I.P.G.G. și sînt deschise de acad. prof. Nicolae Petrulian, rector al institutului. Dezbaterile se vor desfășura în două subsecții : Geologie și Petrol și mine.

Concomitent se deschide și o expoziție cu utilaje folosite în cadrul activității de cercetare științifică, diagrame, grafice, fotografii realizate în ședințele de cerc. În ultima zi a lucrărilor seminarului participanții vor avea posibilitatea să viziteze laboratoarele Institutului de petrol, gaze și geologie.

● Astăzi, la Institutul de științe economice este anunțat simpozionul intitulat „Realizări și perspective ale dezvoltării științelor economice și legislației economice".

În zilele de 27 și 28 noiembrie lucrările seminarului sînt programate în cadrul următoarelor subsecții : economie generală, economie industrială, economia agriculturii și comerțului, calculul economic și statistic, finanțe și contabilitate, legislație economică.

În cadrul subsecției „Finanțe și contabilitate" comunicările vor fi axate pe probleme privind ridicarea continuă a bunăstării oamenilor muncii (majorarea pensiilor tuturor categoriilor de pensionari), probleme de eficiență a investițiilor, probleme de rentabilitate, organizarea contabilității pe baze noi cu ajutorul mecanizării.

Lucrările subsecției „Legislație economică" vor duce la dezbaterea unor probleme ca : dreptul muncii, dreptul cooperatist, dreptul financiar, probleme juridice ale normării muncii, protecția legală a salariului în Republica Socialistă România, probleme juridice ale sistemului premial și altele.

În cadrul lucrărilor seminarului de la I.S.E., prezidat de prof. dr. docent M. A. Lupu, vor fi prezentate în total 56 de comunicări.

UN MIJLOC DE INFORMARE INVENTIV ȘI VALOROS

O valoroasă inițiativă a fost luată de către Casa de cultură a studenților din Timișoara. Săptăminal ea editează un „buletin cultural" miniatural care cuprinde, spre informarea studenților, următoarele : programul cultural-educativ al săptămînii în curs (manifestări, ora la care se desfășoară, sala în care au loc), popularizarea activității bibliotecii și a clubului, cele mai interesante acțiuni, anunțuri (turistice, culturale) și chiar... anecdote. Buletinul, ușor transmisibil datorită dimensiunilor sale, este difuzat în număr mare în ani, facultăți, institute.

Astfel, programul Casei de cultură se face cunoscut din timp fiecărui student.

D. VLAD

Festina lente...

Luminile s-au stins, reflectoarele albastre s-au aprins, cortina s-a ridicat și în sunetele vesele ale orchestrei s-a inaugurat mult așteptatul și întîrziatul bal al bobocilor de la I.M.F. Tg. Mureș (12 noiembrie 1966), asociațiile noastre conducîndu-se probabil după dictonul latinesc : festina lente.

Au urmat melodiile interpretate de Rodica Lungu, anul III, Valeria Bisna, anul IV („Trandafirii tăi", „Te așteaptă un om")... care au dovedit bobocilor că erau... așteptați.

Cîțiva studenți au interpretat scurte scenete umoristice. „Veteranul" institutului cu togă și cu osul femur în mînă ca semn al autorității sale, înconjurat de cîțiva asistenți, în sunetele imnului studențesc, a dat citire din pergamentele îngălbenite de „vremuri" numelor celor din anul I, care în ritmul triumfal al dansului ceremonial au pătruns în sală.

Sorin PETRUC

La Conservatorul clujean, stagiune bogată

Și în acest an universitar studenții Conservatorului „G. Dima" se vor impune în viața muzicală a Clujului. Șirul manifestărilor artistice a început zilele trecute cu recitalul de vioară susținut de asistentul Ladislau Kiss, laureat al Concursului „George Enescu", acompaniat la pian de Ferdinand Weiss.

Ce ne oferă stagiunea Conservatorului clujean pentru perioada acestui an ? Un ciclu de recitaluri instrumentale axate pe creațiile lui I. S. Bach, Beethoven, Schumann, Debussy, Olivier Mesiaen și alții ; alt ciclu de recitaluri vocale din muzica preclasică și a compozitorilor români.

Corul și orchestra simfonică vor apărea în fața melomanilor clujeni cu două prime audiții : oratoriul „Alexanderfest" de Haendel și „Simfonia psalmilor" de Strawinski.

Clasele de operă vor prezenta iubitorilor operei o surpriză : „Albert Hering" de B. Britten în primă audiție pe țară, iar orchestra de muzică de cameră un concert Telemann și un altul alcătuit din lucrările unor compozitori italieni ai secolelor XVII și XVIII.

Programul actualei stagiuni aduce și noutăți : prezentarea unor recitaluri la două piane din creația lui Mozart, Strawinski și M. Reger.

Dumitru VÎRTIC

Studenții și clubul lor...

Începînd cu toamna acestui an, deci cu noul an universitar, pe lîngă Institutul de mine din Petroșani a luat ființă un club studențesc, unde zilnic își duc activitatea cercurile studențești de muzică ușoară, folclor, teatru, radio etc. De circa o săptămînă au început repetițiile orchestrei de muzică ușoară și ale echipei de teatru, completate cu noi membri din anul I. Tot în cadrul clubului își desfășoară activitatea cercul literar „Orizonturi", în cadrul căruia, pe lîngă creațiile proprii ale studenților, sînt prezentate noutățile literare ale lunii.

Tot cu concursul cercului literar și al catedrei de limbi străine a luat naștere cercul de „muzică și artă".

Stelian VINTILESCU

NUMAI LA I. M. F.?

Complet reamenajat, sîmbătă, 19 noiembrie a.c., Clubul I.M.F. București și-a redeschis porțile. La invitația studenților din anul IV Stomatologie a vorbit prof. dr. E. Repciuc despre : „Matematică și medicină", după care a urmat un program de dans, presărat adeseori cu momente vesele.

O acțiune similară a fost organizată de către C.U.A.S. din institut și duminică seara. De data aceasta am asistat la o mare învălmășeală soldată cu geamuri sparte și mobilier deteriorat. Cauza acestui aflux ? Clubul I.M.F. e singurul unde sînt organizate asemenea manifestări duminică seara. Ne întrebăm de ce ? Ceilalți factori din centrul universitar București care răspund de activitatea culturală ce fac ?

Emil VASILESCU

PREOCUPĂRI ALE CERCURILOR ȘTIINȚIFICE BUCUREȘTENE

● În Institutul medico-farmaceutic, la cercul științific studențesc de Stomatologie-fiziologie, se folosește noul aparat construit în institut — masticograma. In prezentarea temelor, ca metodă nouă, se va folosi proiectarea de diapozitive. Se preconizează ca cele mai bune referate să fie publicate în revista „Spitalul".

Membrilor cercului de Histologie li s-a pus la dispoziție pentru lucrările lor un microscop electronic.

● În curînd se va înființa la Facultatea de hidrotehnică „biroul de proiectări", care își propune ca studenții să trateze teme potrivit necesității institutelor de proiectare și să participe la realizarea acestora, paralel cu proiectanții acestor institute. Consiliul A.S. al facultății, în colaborare cu decanatul, organizează excursii de studii pentru membrii cercurilor științifice. De asemenea, tot pentru aceștia, s-au deschis două cursuri facultative intitulate : „Modelare hidraulică" și „Acțiunea sarcinilor seismice".

Un rol deosebit în popularizarea activității științifice în rîndul studenților îl are „Gazeta cercurilor științifice", care dezbate tematica, prezintă ultimele noutăți în profesiunea de inginer hidrotehnician și evocă figuri de ingineri constructori remarcabili. Tematica abordată este foarte variată și are caracter practic : „Îmbunătățirea normelor în vigoare în cercetările de laborator" și „Calculul translației undelor de viitură".

● La Facultatea de biologie membrii cercurilor științifice de Entomologie, Fitopatologie, Botanică sistematică, Zoologia vertebratelor și nevertebratelor ș.a. nu fac deplasări pe teren în vederea culegerii datelor necesare, cu toate că în planul de învățămînt sînt prevăzute cîte trei excursii științifice pe an. Studenții anului IV au mers într-o singură excursie de o zi în acest răstimp. Pe cînd următoarele ?

● Membrii cercurilor științifice de la Facultatea de matematică-mecanică vor avea posibilitatea să folosească aparatură de înaltă tehnicitate ca : mașini electronice CIFA, aparatajul cel mai modern cu care este dotat Institutul astronomic (pentru cercul de Astronomie) ș.a. O noutate deosebită este faptul că în curînd vor apărea „Gazeta cercurilor științifice" și „Caietul cercurilor științifice". Se întrevede posibilitatea ca membrii cercurilor științifice care se evidențiază în cercetarea științifică să-și publice lucrările premiate în diferite reviste de specialitate ca : „Studii și cercetări matematice", „Gazeta matematică" ș.a.

Floridor POPESCU

Dar unde este mormîntul lui Mihai Viteazul?

MAGAZINU ISTORICU PENTRU DACIA

SUB REDACȚIA VIEȚII STUDENȚEȘTI

O vizită de documentare la Muzeul regional din Alba Iulia ne-a prilejuit contactul cu o seamă de preocupări de mare importanță privind cercetarea istoriei poporului român. Colectivul muzeului ne-a pus la dispoziție, cu amabilitate, un vast material documentar descoperit în ultimii ani, material care luminează epoci și evenimente istorice la care multimilenara așezare Apulum — Bălgrad — Alba Iulia a fost martoră. Dintre multiplele preocupări ale muzeului, am ales pentru reportajul arheologic de față una : aceea legată de descoperirea fundațiilor bisericii mitropolitane și a complexului mînăstiresc întemeiate de Mihai Viteazul, cercetare care vizează în chip special descoperirea mormîntului marelui voievod.

Aducem încă o dată și pe această cale mulțumirile noastre muzeografului GHEORGHE ANGHEL, care începînd din toamna anului 1964 lucrează efectiv în această direcție și care, cu toate că cercetarea este în curs de efectuare, ne-a înlesnit cunoașterea amănunțită a roadelor și semnificațiilor pe care le relevă ea la stadiul actual.

Ridicarea unei biserici de către Mihai Viteazul în vechea cetate a Bălgradului este un fapt cert. În toamna anului 1597, a fost înmormîntat în această biserică boierul Danciu din Brâncoveni, trimis ca solie la Alba Iulia de către voievod și care, din motive rămase încă obscure, s-a „pristăvit" aici. În același an, Petru Movilă, episcopul Moldovei, relatează după informațiile a două solii moldovene venite la Alba Iulia, următoarele : **„Și îndată a început domnul a zidi, dar nu în cetate, ca nu cumva schimbarea vremilor să o risipească, ci la marginea orașului, lîngă zidul cetății, într-un loc frumos, și zidind-o a sfințit-o"**. Episcopul romano-catolic Dimitrie Napraghy confirmă : **„Principele Sigismund Bathory a dat voie să se construiască pe deal, lîngă oraș, o mînăstire pe cheltuiala lui Mihai"**. Același vede însă acest act cu dușmănie : **„Dacă, fie principele, fie guvernatorul, fie vreun episcop petrece la Alba Iulia nu se cuvine să stea lîngă geamul palatului o biserică schismatică, iar răzvrătiții bisericii române să triumfeze împotriva catedralei catolice, în apropierea căreia este așezată mînăstirea"**.

Temeiul în virtutea căruia Mihai Viteazul ridică biserica și o investeste cu calitatea de mitropolie pentru întreaga Transilvanie este de asemenea neîndoielnic : în epocă, monopolul cultural și al ideilor era deținut, în bună parte, de biserică, de aceea domnul subordonează mitropolia din Bălgrad celei din Tîrgoviște, pregătind și anticipînd și pe această cale opera de unire a românilor.

DAR UNDE A FOST ÎNMORMÎNTAT MIHAI VITEAZUL ?

Eminentul istoric care a fost Silviu Dragomir a acreditat ideea că marele voievod a fost înmormîntat în ctitoria sa de la Alba Iulia. Se sprijinea pe dovezi din cronica lui George Brancovici, care și-a petrecut o parte din viață chiar în mitropolia bălgrădeană, pe lîngă fratele său Sava Brancovici, mitropolitul. Brancovici scrie în cronică : **„Apoi cu îngăduirea lui Basta, capul a fost îngropat împreună cu trupul și mai jos grăiesc că după ce au trecut cîtva timp au fost adus și înmormîntat în Mitropolia din Bălgrad"**. Mai tîrziu, cunoscînd și alte amănunte, cronicarul își adnotează pasajul citat mai sus astfel : **„Iar capul ascuns a fost dus în taină de un căpitan numit Izbașa în mînăstirea de la Tîrgoviște ce se află pe o colină numită Mînăstirea din Deal și a fost înmormîntat acolo"**. În privința înmormîntării trupului, Brancovici nu aduce nici o modificare textului, ceea ce înseamnă că el a rămas la Alba Iulia în mitropolie.

DAR UNDE E BISERICA MITROPOLITANĂ ?

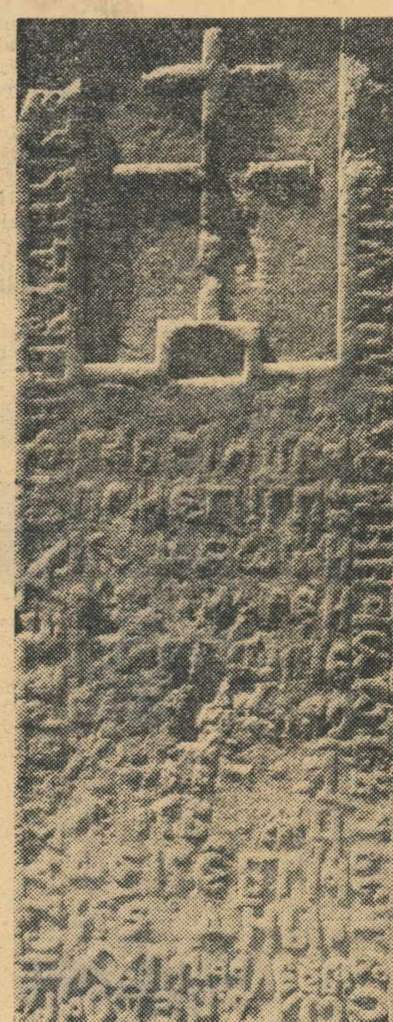
Pe o schiță de hîrtie... Într-un plan al vechii cetăți și al orașului, ridicat de arhitectul italian Giovanni Visconti Morando în anul 1711. La legenda planului se menționează clar „Chiese valahiche". Planul lui Visconti relevă : existența a două biserici, una mai mare în formă de cruce greacă înscrisă în patrat, plan exclusiv rezervat bisericilor mitropolitane — deci aceasta este biserica construită de Mihai Viteazul ; cealaltă, mai mică, de formă simplă, biserică sală, probabil biserica episcopală de dinaintea ridicării mitropoliei. Alături de ele sînt semnalate două mari corpuri de clădiri, chiliile călugărilor, acareturile, tipografia de unde au ieșit între 1640 și 1701 peste 16 cărți în limba română și slavonă, printre care vestitul **Noul testament de la Bălgrad** (1648), în care scînteiază puternic ideea conștiinței unității românești.

Austria hotărîse în 1711 construirea la Alba Iulia a unei noi cetăți de o mare capacitate și rezistență, ale cărei ziduri de cărămidă rabdă și astăzi și va răbda în veacurile de aici încolo ploile, înghețurile... În 1713 deci, o dată cu începerea lucrărilor la noua cetate, mitropolia a fost dărîmată împreună cu orașul. Din materialele rezultate și cu o despăgubire de 1 300 fiorini s-a construit, răsplată nedreaptă, după cum scrie și Gheorghe Șincai **„o biserică slabă, mică și întunecoasă în Maierii Bălgradului"**. Inventarul mitropoliei de sus trece aici, dar se pierde. Se păstrează doar un clopot din anul 1620, care suna de multă vreme, în dunga lui de bronz, o chemare la o rază de lumină..

CÎTEVA CERTITUDINI

Pentru omul de știință subtitlurile de mai sus cu tonalitatea lor à la Villon au o altă rezonanță, ele sînt întrebări-start, care-l ajută să desprindă un fir, să-l urmărească, să-i dea, mai curînd ori mai tîrziu, de capătul luminos. Istoricul înfrățit cu arheologul, sub comanda aceleiași minți scormonitoare și dornice de izbînda adevărului, se încumetă, cu răbdarea acestor meserii, la treabă.

În ceea ce privește lucrările de descoperire a fundațiilor mitropoliei de la Alba Iulia și a mormîntului voievodului viteaz s-au efectuat pînă acum săpături arheologice cu caracter de sondaj într-un vast teren. Se încearcă deocamdată o reperare cît mai exactă a fostei mitropolii. Dacă am preschimba textul într-unul tehnic, dar frumos pentru că e exact, am nota că s-au trasat și executat cinci secțiuni cu o lungime de 155 metri, late de la 1,10 la 1,50 metri și adînci între 6 și 3 metri. S-au excavat 1 000 metri cubi de pămînt. Săpăturile au scos la iveală : straturi de cultură răvășite de la cele dacice și romanice pînă la cele prefeudale și feudale. Ceramică din toate acestea. Monede romane și feudale. În secțiunea I s-a identificat un singur mormînt datat, prin monedă, 1626. În altă parte : s-a descoperit vastul cimitir al mitropoliei. Un reper de o mare importanță : Mitropolia lui Mihai Viteazul trebuie să fi fost aproximativ în centrul acestui cimitir.

Deocamdată însă nu s-a precizat mulțumitor perimetrul lui. S-a identificat, de asemenea, un vechi așezămînt bisericesc românesc datînd din secolul XIV. Sînt însă semne că el ar fi și mai vechi... În sfîrșit : s-a descoperit parte din stratul de dărîmături al mitropoliei compus din moloz, mai ales fragmente de fresce din care se pot recunoaște aure de sfinți, fragmente de scriitură chirilică etc. Mai multe cărămizi de brîu zimțate au condus la o concluzie fermă : stilul românesc al arhitecturii bisericii mitropolitane, care după toate informațiile a avut ca prototip biserica Mihai Vodă din București.

Săpăturile arheologice preliminarii au fost încununate de succes și mai sînt încă pasibile de concluzii ; cercetarea viitoare va aduce desigur noi dezvăluiri, poate piatra funerară a lui Mihai Viteazul, dacă a existat așa ceva, dacă nu identificarea trupului voievodal, pentru a fi răsplătită, cum se cuvine, memoria lui, într-un mausoleu național.

PLOAIA DĂ IDEI

Pînă atunci însă s-a găsit o altă piatră funerară. Cum am pomenit mai sus, dintr-o parte a dărîmăturilor fostei mitropolii s-a construit biserica din „Maierii Bălgradului". Ploaia curată a dat la o parte porțiuni din tencuiala zidului. Muzeograful Gheorghe Anghel identifică, în zid, piatră de construcție, o placă funerară. Sorți buni : placa a fost zidită cu inscripția în afară. Altfel era socotită o piatră seacă. Scrie pe placă : **„...bucuroasa de Dumnezeu Ana din țară din Hunedoara și cu fiica sa Zamfira în zilele lui Bethlem Gabril Caiu și al episcopului Teoctist, preot fiind domnul Gheorghe în anul de la facerea lumii 7130, iar de la nașterea Domnului 1622, decembrie 26 zile. Jupînița lui Alexa"**. Placă provenită din incinta mitropoliei voievodale. Dincolo de semnificații adiacente la problema descoperirii mormîntului lui Mihai Viteazul, dar de mare însemnătate istorică din alte puncte de vedere (perpetuarea vechii nobilimi românești, provenită, după Șincai, din nobilimea de la Roma, existența canonicilor de origină română certă, preotul Gheorghe), placa-piatră de construcție trimite la încheierea că în zidurile bisericii din Maieri sînt și alte asemenea plăci, poate și mai vechi (cu semnificațiile lor !) poate, dacă a fost, — ipoteza noastră — și placa voievodală ! În orice caz, munca de cercetare a fundamentelor fostei mitropolii din cetate se va putea bizui de aici încolo și pe alte dovezi.

Gheorghe SUCIU

Cel ce nu se poate odihni : Mihai Viteazul

„...Iar capul lui, acel cap mîndru și fioros cap, a fost furat de o femeie și un credincios al voievodului ca să afle loc de îngropare lîngă rămășițele părintelui său, la Mînăstirea din Deal, deasupra Tîrgoviștei. De atunci mortul acela de la Turda nu se poate odihni.

Ca vechiul Carol cel Mare, invocat veacuri întregi de oricine dorea liniștea și ordinea, ca Frederic Barbă-Roșie, viu pentru aceia cari doreau să înceapă iarăși isprăvi de vitejie, ca Matiaș Craiul și regele Eduard al Angliei, ale căror nume iubite erau legate de oricine rîvnea către dreptate, astfel, Mihai străbunul a fost necontenit legat de orice avînt al nostru pentru dezrobirea neamului, către adunarea laolaltă și legarea pentru totdeauna a fărîmelor trupului nostru național. Biruința lui lumina dintr-un trecut tot mai depărtat, și noi o vedeam într-un tot mai apropiat viitor. De la cîntecele învățate la școală pînă la cel dintîi fior spre fapta eroică a tinereții, pînă la cugetările temeinice ale bărbatului, ale cetățeanului cu privire la viitorul neamului și pînă la părerile de rău ale moșneagului că el va trece de pe pămînt fără ca lucrul cel mare să se fi întîmplat, el a fost tovarășul nostru, generație după generație"...

Nicolae Iorga

LA IAŞI:

Alegeri în asociaţii

TEMEIURILE ÎNCREDERII ÎN SUCCESE ŞI MAI MARI

A existat, în Conferinţa U.A.S. din centrul universitar Iaşi, un moment pe cît de neaşteptat pe atît de comentat: înainte de încheierea lucrărilor, noul preşedinte — **Emil Uncheşel** — a cerut cuvîntul... Cu glasul sugrumat de emoţie a rostit, cum se obişnuieşte, cîteva cuvinte de mulţumire pentru încrederea acordată, de angajament pentru viitor. Pe fondul ultimelor aplauze ale celor 374 delegaţi, noul ales a mai spus apoi ceva, de data aceasta stăpînindu-şi cu siguranţă vocea: „Membrii consiliului sînt convocaţi luni, orele 20, la sediu, pentru împărţirea sarcinilor".

Unii au zîmbit, alţii au rîs de-a binelea şi s-au pornit să aplaude din nou; toţi însă au interpretat neaşteptata intervenţie ca o primă manifestare a dorinţei de a munci. Iar în condiţiile în care — aşa cum au subliniat raportul de activitate şi discuţiile — la Iaşi mai sînt multe de făcut pentru ca asociaţiile să se afirme ca o prezenţă deosebit de activă în viaţa universitară, o asemenea dorinţă este, bineînţeles, de bun augur.

Încrederea că o viitoare conferinţă de dare de seamă şi alegeri va putea consemna succese şi mai însemnate decît cele de pînă acum ne-au dat-o trei factori: raportul — cu bogatul bilanţ prezentat —, dezbaterile şi planul de activitate. Să ne referim, în limita unui spaţiu tipografic totuşi restrîns, la fiecare dintre ele.

Raportul de activitate s-a distins prin cîteva calităţi incontestabile. În primul rînd, a fost atotcuprinzător fără să fie lung — ceea ce e mare lucru. Dar, mai important este faptul că a fost pătruns, de la un capăt la altul, ca un fir roşu, de preocuparea pentru analiza temeinică (pînă la cauzele reale ale deficienţelor), dar şi pentru găsirea soluţiilor constructive de rezolvare a problemelor. De pildă, cînd s-a vorbit de învăţătură (iar această problemă nr. 1 a studenţilor şi asociaţiilor a constituit preocuparea nr. 1 şi în conferinţa de alegeri) s-au evidenţiat rezultatele bune, dar n-au fost trecute cu vederea nici cele nesatisfăcătoare. S-a spus limpede: „Rezultatele la învăţătură vorbesc cu puterea de convingere a faptelor că o serie de studenţi au o atitudine înapoiată faţă de muncă. Sînt studenţi care, din păcate, în loc să-şi consacre, aşa cum e firesc, cea mai mare parte din timp studiului, şi-au făcut o preocupare cotidiană din a cutreiera bulevardele, a stărui la nesfîrşit în cafenele sau restaurante şi a-şi găsi distracţii pe care bunul gust nu le acceptă". Cauzele dezinteresului unora faţă de învăţătură sînt, prin urmare, cele de mai sus. În aceste condiţii, unele asociaţii — de la Construcţii, Industria uşoară, Ştiinţe economice, Medicină veterinară — şi-au restrîns nejustificat preocuparea pentru problemele învăţăturii după desfiinţarea olimpiadelor şi concursurilor profesionale, în loc să folosească mijloacele specifice de influenţare obştească pentru a promova în toate colectivele atitudinea înaintată faţă de muncă şi a dezvolta conştiinţa datoriei de a învăţa. Raportul a sugerat şi ce trebuie făcut: „Mijlocul principal care ne stă la îndemînă, în acest sens, îl constituie determinarea fiecărui student de a combate pe loc şi cu toată fermitatea pe colegul care a venit nepregătit la seminar, a lipsit sau a rămas în urmă cu lucrul la proiect". Au fost oferite şi metode care şi-au încercat cu succes eficienţa în viaţa de zi cu zi a asociaţiilor ieşene. Una dintre ele — „dezbaterile prin panou", o formă originală folosită mai ales în unele facultăţi de la Agronomie şi Politehnică; fotografiile instantaneu ale unor studenţi prinşi în situaţii dificile, însoţite de părerile colegilor au fost afişate în holul institutului, pentru a fi supuse opiniei colective.

În maniera aceasta a abordat raportul şi celelalte aspecte ale muncii de asociaţie — organizarea timpului liber, controlul obştesc, stilul de muncă ş.a.

Dezbaterile au avut, aşadar, în raportul de activitate, o bună bază de plecare, pe care însă nu toţi vorbitorii au folosit-o. Ne referim mai ales la studentele **Elisabeta Gheorghiu** (Ştiinţe economice) şi **Constanţa Căpăţînă** (Institutul pedagogic) care, folosind fraze generale, au plutit pe deasupra problemelor. Este drept că celelalte 9 intervenţii la discuţii ale delegaţilor — restul vorbitorilor au fost dintre invitaţi — s-au străduit să analizeze în spirit constructiv problemele ce le-au abordat: învăţătura şi stilul de muncă **(Gheorghe Cîrţînă** şi **Emil Uncheşel)**, activitatea cultural-artistică **(Olga Popescu)**, organizarea timpului liber **(Ioan Grigorescu** şi **Nicolae Ţăranu)**, colaborarea dintre centru şi institute **(Teodora Ţigănoiu)**, îndrumarea asociaţiilor de către organizaţiile U.T.C. **(Ioan Grigoriu)**, munca ştiinţifică **(Georgeta Palel)**, învăţămintele pe care cei ce urmează să absolve le trag după cinci ani de facultate **(Dragomir Horomnea)**.

O încheiere sintetică şi punctată clar cu sarcinile importante ce revin în viitor asociaţiilor ieşene au avut dezbaterile prin intervenţia tovarăşului **MIRCEA ANGELESCU, secretar al C.C. al U.T.C., preşedintele Consiliului U.A.S.R.** După ce a relevat bilanţul general pozitiv al activităţii studenţimii ieşene, caracterizată prin dorinţa de a se pregăti cu temeinicie pentru muncă şi viaţă şi prin atributele intelectualului socialist al zilelor noastre — vorbitorul a continuat: Este foarte bine că raportul şi dezbaterile au scos în evidenţă experienţa valoroasă a unor asociaţii, pentru a putea fi cunoscută şi extinsă în întregul centru universitar — după cum este foarte bine că n-au fost ocolite nici neajunsurile muncii, pentru a putea fi înlăturate în viitor.

Problema pregătirii unor specialişti cu înalte calităţi profesionale şi morale, contribuţia asociaţiilor la formarea acestora au constituit, la fel ca în dezbateri, şi centrul de greutate al cuvîntului preşedintelui Consiliului U.A.S.R., care a stăruit, în acest domeniu, asupra sarcinilor şi căilor prin care asociaţiile pot şi trebuie să influenţeze pozitiv atitudinea faţă de muncă a studenţilor. De asemenea, respectarea disciplinei universitare, ţinuta studenţilor, îndrumarea Casei de cultură şi colaborarea cu aceasta, organizarea turismului şi a excursiilor, sarcini actuale ale sportului studenţesc şi viaţa de cămin — au fost alte probleme pe care vorbitorul le-a tratat pe larg, trasînd totodată coordonatele muncii în aceste domenii. A fost subliniată astfel necesitatea ca întreaga activitate a asociaţiilor să fie subordonată scopului unic al formării multilaterale a viitorilor specialişti. De la această cerinţă trebuie să pornească fiecare activitate pe care asociaţia o iniţiază pentru studenţi. În final, tovarăşul **Mircea Angelescu** a dat îndrumări preţioase privind stilul de muncă al consiliului ce urma să fie ales şi şi-a exprimat încrederea că asociaţiile din Iaşi îşi vor ridica întreaga activitate pe o treaptă superioară, sporindu-şi astfel contribuţia la formarea acelor intelectuali de care patria socialistă are nevoie pentru a urca pe noi culmi.

Un îndemn de a învăţa tot mai bine, de a se pregăti ca intelectuali capabili să stea în primele rînduri ale desăvîrşirii construcţiei socialiste, a primit conferinţa din partea tovarăşului **MIHAI TEODOSIA**, şeful secţiei ştiinţă a Comitetului regional P.C.R. — care, salutînd conferinţa, a analizat totodată unele aspecte ale activităţii studenţilor şi asociaţiilor din Iaşi şi a dat unele îndrumări deosebit de constructive.

★

Era normal ca preocuparea generală a conferinţei, de a recomanda soluţii şi metode eficiente, să-şi afle concretizare într-un **plan de activitate** concret, complex şi sistematic. De data aceasta aşteptările au fost întrecute. La proiectul de plan prezentat conferinţei — şi aşa bun — delegaţii şi invitaţii au mai făcut o serie de propuneri, unele mai judicioase decît altele (printre care am notat cu satisfacţie şi una privind sprijinirea subredacţiei "Vieţii studenţeşti").

Cineva spunea chiar că, dacă noul consiliu va promova spiritul care a caracterizat conferinţa şi va îndeplini întrutotul cele aproape 40 de obiective concrete pe care le oferă planul adoptat, peste doi ani va putea să raporteze cu un prilej asemănător realizări şi mai frumoase decît astăzi. Este, de fapt, şi urarea pe care revista noastră o face Consiliului U.A.S. Iaşi aflat înaintea unei noi şi importante perioade de muncă.

G. MITROI

Da, sîntem în unanimitate pentru!

Moment din Conferinţa Uniunii asociaţiilor studenţilor din centrul universitar Iaşi

LA BRAŞOV:

De la observaţii şi sesizări — la acţiune!

Clubul „Prieteni ai jaz-ului", cercul de dansuri moderne, un curs de stenografie urmează a îmbogăţi activitatea Casei de cultură.

Date fiind condiţiile existente, e în studiu propunerea făcută cu ocazia conferinţei de a se construi prin munca voluntară a studenţilor o bază sportivă.

În scopul popularizării rezultatelor la învăţătură, a fost cerută intensificarea activităţii gazetei satirice, consacrarea unei rubrici lunare fiecărei facultăţi la postul de radioficare sau chiar redactarea unei foi volante pe centru universitar.

Satisfăcătoare. Acesta e calificativul acordat de conferinţă muncii depuse de asociaţiile din cele două institute în ultimii doi ani. Şi pentru ca înseşi lucrările conferinţei să constituie o bază pentru înlăturarea deficienţelor, raportul şi discuţiile au avut un pronunţat caracter critic şi autocritic. Faptul că în aceleaşi condiţii unii studenţi obţin rezultate bune şi foarte bune la învăţătură, în timp ce o parte a colegilor nu promovează decît după reexaminări, denotă că principala cauză a acestei situaţii o constituie atitudinea necorespunzătoare a unora faţă de studiu. În acest caz se impune, după cum au relevat discuţiile, luarea de atitudine pe loc şi cu toată hotărîrea împotriva acelora care se sustrag de la îndeplinirea obligaţiilor universitare.

Cercurile ştiinţifice, care în cadrul facultăţilor cu profil tehnic contribuie la dezvoltarea pe un plan superior a cunoştinţelor acumulate, au angrenat un număr mic de studenţi. Activitatea depusă în cadrul lor e inconsecventă, multora din temele luate în studiu lipsindu-le finalizarea.

Pe plan cultural, avîndu-se în vedere nivelul de pregătire al formaţiilor artistice, relevat de rezultatele obţinute la ultimul festival, se preconizează inaugurarea unei stagiuni permanente.

Întrucît majoritatea absolvenţilor Institutului pedagogic desfăşoară în mediul rural şi activitate culturală, se impune printre alte măsuri şi înfiinţarea unui cor la nivelul acestui institut.

„E necesar — au arătat participanţii la discuţii — să se treacă de la etapa observaţiilor, a sesizărilor şi a discuţiilor la cea de acţiune".

Cu o atenţie deosebită a fost urmărită cuvîntarea tovarăşului CONSTANTIN CÎRŢÎNĂ, prim secretar al Comitetului orăşenesc Braşov al P.C.R., *care s-a referit pe larg la activitatea profesională cît şi la cea educativă, pe care trebuie să o desfăşoare asociaţiile pentru formarea unor ingineri şi profesori, care prin munca lor să contribuie la înfăptuirea politicii partidului comunist, la înălţarea României socialiste pe culmile civilizaţiei şi progresului.*

Luînd cuvîntul în încheierea lucrărilor conferinţei, tovarăşul VASILE NICOLCIOIU, *secretar al* C.C. al U.T.C., *a dat preţioase îndrumări asociaţiilor din centrul nostru universitar, indicînd domeniile care necesită o intensificare a muncii noului consiliu al U.A.S., recomandînd totodată metode şi forme concrete pentru traducerea lor în viaţă. Apreciind munca entuziastă a studenţilor din centrul universitar Braşov, seriozitatea, răspunderea şi pasiunea cu care învaţă, vorbitorul şi-a exprimat convingerea că în viitor aceştia vor dobîndi şi mai bune rezultate în studiu, în întreaga activitate universitară.*

Marius DOCA
din subredacţia revistei noastre

Un reportaj posibil, care, pornind de la o glumă tragică, imaginează cum răscumpărarea greşelii dezvăluie frumuseţea morală a unui om

De ce este I. T., la 30 de ani, student abia în anul I ?

În anul I al uneia din facultăţile Institutului politehnic atrage oricui atenţia un student de vreo 30 de ani, uşor cărunt, pe care l-am crezut asistent la prima vedere, şi, ca să-mi explic confuzia, i-am spus-o de-a dreptul că la 30 de ani... nu mă aşteptam să-l văd abia în anul I.

— Nici eu nu mai speram, — şi cînd a zis asta era atît de fericit, de o fericire trudită, încît m-am înjurat încet pentru neghiobie şi el m-a auzit înjurîndu-mă, şi a rîs. Bine c-a rîs. Altfel plecam de lîngă el şi nu l-aş fi cunoscut pe urmă, şi n-aş fi auzit nimic despre el.

Cînd a zis, altădată, că la 19 ani eşti în general un tip cu una sau două doage lipsă, eu am tăcut, fiindcă şi eu avusesem 19 ani şi nu considerasem că-mi lipseşte vreuna.

— Ei, închipuieşte-mă, dacă poţi, la 19 ani, în prima mea vacanţă de iarnă. Coborîsem din tren la Valea Seacă şi aveam 7 kilometri de mers pînă acasă, în sat, prin nişte lunci şi ogoare.

— Prima vacanţă — de unde ?

— Eram în anul I la Facultatea asta de mecanică. Tot în holul ăsta şi-n sălile astea de curs.

„O fi rămas repetent", mi-a fulgerat prin cap.

— Mergeam împreună cu doi însurăţei din satul vecin, care nu mă cunoşteau, fiindcă eu veneam rar pe acasă, aşa, în vacanţă. Aveau şi dînşii 25—26 de ani, erau tot proşti ca şi mine, numai că eu eram îmbrăcat altfel, şi purtam o valijoară mică şi basc.

Pînă ce n-am trecut Siretul mai mult n-am vorbit. Bărbatul mă tot măsura aşa dintr-o parte, îl vedeam eu că-i stă pe limbă o întrebare. Întîi m-a luat pe departe. Că aveau ei un copil cam beteag, de vreo 6 ani, şi că n-apucaseră să-l arate la doctor, iar doctorul urma să plece într-o zi—două. Nu cumva sînt eu noul doctor ?

— Uite, eu sînt, — am spus, simplu de tot, fiindcă voiam să mă joc, înţelegi ? Veneam în vacanţă, eram în anul I la facultatea visată, şi voiam să mă joc. Ţăranul mi-a spus că semăn de departe a doctor, şi altele frumoase mi-a mai spus, că aşa-i omul, din instinct se pune bine cu doctorul. Nu ştii cînd te ajunge nevoia.

— Păi, ia să vedem, ce are copilul ?

— Gîlci, dom' doctor, gîlci umflate. Şi fierbinţeală mai mereu. Stă aşa bleg şi unde-l pui, acolo rămîne.

— A, e simplu, zic eu. Dacă are amigdalele inflamate trebuie să aibă şi ceva temperatură. Să nu vă speriaţi. Aveţi felcer ?

— Avem, avem.

— Să-i facă penicilină şi-i trece.

— Bun, dom' doctor, mulţămim, că prea stătea bleg. Mulţămim frumos dom' doctor. Îi facem cum aţi spus.

N-am ştiut că ţăranul se mărgineşte la consultaţia asta dată pe cîmp, în joacă, dar la vreo jumătate de an numai ce primesc o scrisoare de acasă, de la mama : ce nenorocire, alde G. N. s-o luat după spusa unui medic nebun şi şi-a nenorocit pe viaţă copilul. Ştiu că-n ziua aceea m-am îmbătat criţă şi spuneau colegii că mă tot izbeam cu fruntea de perete.

Copilul, am aflat eu pe urmă, suferea de un reumatism care afectase şi inima. Penicilina mea suprimase simptomele reumatismului acut, deci părinţii n-au mai dus copilul la consultaţie, şi abia la examenul medical din clasa I s-a descoperit că reumatismul cronic instalase pe inimă o stenoză mitrală. Acum 7-8 ani stenoza mitrală mai era încă fatală. Şi astăzi mai poate fi.

Pe copilul ăsta eu l-am văzut în vacanţa de vară. Era scheletic şi stătea de-o parte, în vreme ce prietenii lui băteau oina. Pe faţă avea nu ştiu ce albăstreală şi răsufla scurt, cu efort. Privea de jos. Lîngă el, o carte.

În 1957 am părăsit Facultatea de mecanică şi am dat examen de admitere la Medicină. Copilul era în clasa întîi. El într-a doua, eu în anul doi, el într-a treia, eu în anul trei. Eu n-am dibuit, ca alţii. Ştiam ce vreau, aşa că de la bun început m-am specializat în bolile inimii. Aveam groază că moare copilul mai înainte ca să termin eu facultatea. Cînd s-a introdus aparatul pulmon-inimă pentru operaţii pe inima în repaus, am vrut să-l aduc îndată la Fundeni, dar n-am avut curaj. Operaţia s-ar fi putut să nu reuşească, ori eu nu voiam să risc. Ştiam precis că eu n-aş fi greşit, ştiam asta aşa cum ştiu că mă cheamă I. T.

Între timp îl urmăream pe puşti de departe ; crescuse şi el, dar slab de tot, şi nu putea fugi, vedeam eu cum se sufocă la simplul efort de a merge de ici-colo. Stenoza mitrală e o boală ce nu iartă. Nici vorbă nu putea să fie de vreo muncă fizică. Copilul era infirm, nu-şi mai putea alege nici o meserie.

Cred că munceam cu atîta înverşunare încît profesorul P. a băgat şi el de seamă. I l-aş fi dat pe copil profesorului P., dar — dacă greşea operaţia ? Am trecut şi examenele de externat, internat, secundariat, am devenit medic secundar în numai doi ani şi puteam spune că operam, vorba ceea, cu ochii închişi. Poate ai auzit de profesorul P. ; eu eram mîna lui a doua la operaţie.

Anul ăsta, în primăvară, am reuşit să-l internez pe copil la spitalul Fundeni. I-am făcut absolut toate analizele, înţelegi, n-aveam voie să greşesc. Nu-mi tremura mîna de fel cînd a trecut prin reanimare şi intubaţie. I-am tăiat apoi pielea, muşchii, coastele şi pericardul, aşa cum mi le-aş fi tăiat mie însumi. Se făcuseră opt ani de cînd aşteptam clipa asta. Am deschis cordul. Mi-l închipuisem de milioane de ori, şi era într-adevăr aşa cum mi-l închipuisem. Cred că am operat ceva mai încet decît mi-e obiceiul, poate şi din cauză că profesorul era plecat în Italia şi nici nu-l cunoşteam bine pe cel care-mi era mîna a doua. Dar n-aveam nevoie de el. În clipa aceea n-aveam nevoie de nimeni, era un lucru strict personal, care nu privea decît copilul şi pe mine. Valvulele mitrale se îngroşaseră peste măsură, îşi pierduseră supleţea şi nu se mai închideau complet, aşa încît exista un reflux de sînge înapoi în auricul. Am făcut rezecţia valvulelor şi am blestemat o asistentă că-mi tot tampona ochii. Pe urmă mi-a spus că plîngeam. Nu ştia nimic.

Ştii ce se întîmplă cu un operat cardiac în convalescenţă ? Se întîmplă că moare, aşa stupid. Face embolie. Or, copilul nu avea voie să moară. Mai tîrziu... îl privea, dar în momentele acelea mă privea pe mine. Am dormit la spital. Dormea şi el, tot mai bine. Ca să nu-l trezesc, îi număram pulsul pe carotidă, ştii, vina asta de la gît, care se vede pulsînd... Electrocardiogramele ieşeau bune, nici nu-mi închipuiam că n-ar putea să iasă bune. Pe urmă l-am chemat la control, la cîteva luni o dată.

Anul ăsta am dat din nou admiterea la Facultatea de mecanică şi tare mă temeam că uitasem materia, dar se vede treaba că-n ăştia nouă ani n-am uitat-o...

N. PADURARU

UN TELEFON, O CHESTIUNE PERSONALĂ ŞI „SECRETUL" VIITOAREI (?!) DOAMNE T.

În holul unui cămin studenţesc, la telefonul public, în capot şi papuci, o locatară de cel mult 20 de ani :

— Mă iubeşti, da ?... (ascultînd răspunsul de la celălalt capăt al firului, roşcata cu breton şi plete îşi priveşte cochet profilul în sticla geamului, apoi fără să stea prea mult pe gînduri)... De ce vorbeşti atît de încet, scîrba e acolo? (ascultă răspunsul care, după felul cum zgîrie peretele cu unghia, se vede că nu îi e pe plac). Am ştiut întotdeauna că eşti un om de nimic, nu ştii de loc să te descurci ! De trei luni se face, se face, se face şi tot cu ea pe cap eşti ! O-of !...

— ...

— În sfîrşit, vii astăzi în oraş sau nu poţi din cauza ei ? Spune-mi, să ştiu ce am de făcut ...

— ...

E cam aprigă roşcata cu chip angelic ! Ca să nu par unul din cei care trag cu urechea citesc foarte, foarte atent numele celor care au primit scrisori.

— Bine, bine (îi taie ea vorba cu lehamite în glas)... auzi, să nu uiţi să-mi aduci cărţile acelea şi rezumatele. Am nevoie de ele mîine, la seminar, să le iau ălora piuitul ... Cum ?!... Nu le-ai făcut ? Uite, acum chiar mă supăr ... Nu mă interesează nimic ! Pînă mi-ai luat stofa aia, să nu mai vorbesc de pantofi, tot aşa a fost, deh, domnul are obligaţii ! Dar să ştii că eu nu mai suport, nu-mi mai pasă de nimic .. Lasă, lasă scuzele acum, e ora 4. Pînă diseară la nouă şi jumătate cred că-ţi pui capul la bătaie ! Eu merg să-mi fac părul, vreau să fiu gigea ! Vine sigur şi regizorul ăla ?

— ...

— Ce spui ?... Cum la Cinematecă ? Ei nu, mergem numai la bar. Cu Cinemateca sper să rezolvi ceva pentru poimîine.

— ...

— Alo !, deci ne-am înţeles. Ah, să nu uit. M-am văzut azi cu Titi, ştii că pleacă la Paris, poate îi dai tu un telefon să-l rogi să aducă ceva pentru mine ...

(Convorbirea mă pasionează, am luat listele cu scrisori de la început).

— Haide, nu fii rău, dacă ar fi fost pentru ea nu ezitai atît !... Eu nu pot de una singură, tu doar ai atîtea relaţii !... Pa, pa, te pup ! Vezi să nu uiţi ce te-am rugat ! — Mă iubeşti, da ? (Ascultînd răspunsul de la celălalt capăt al firului, roşcata cu breton şi plete îşi priveşte cochet profilul în sticla geamului).

foileton

★

Discuţa ascultată întîmplător mi-a stîrnit curiozitatea. Am aflat amănunte despre această „dragoste" ciudată. El, Mihai T., student mai tomnatec, căsătorit, cu unele venituri şi multe relaţii. Ea, răsfăţata Te, studentă într-un an mai mic (la I.A.T.C., desigur) necăsătorită, cu bursă, dar fără relaţii.

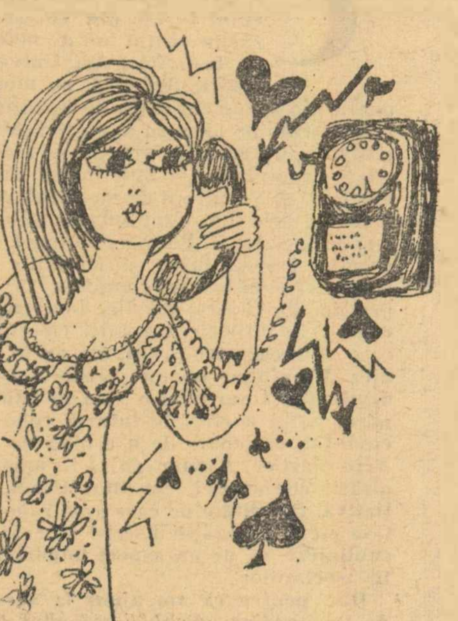
Ce-i drept, pe ea o cam incomoda nevasta (tot studentă), dar relaţiile lui nu erau de loc de lepădat.

Curînd s-a risipit şi ultimul nor care le mai întuneca fericirea : nevasta. Divorţul s-a pronunţat. Dar a trecut şi anul, s-au apropiat examenele şi cum banii nu izvorăsc, iar pregătirea cere timp, iată-l pe el neprezentîndu-se la nici un examen, plecînd din facultate. În timp ce ea valorifică timpul, banii, relaţiile, într-un cuvînt triumfă şi prosperă.

Şi, dacă vreun coleg, întîlnindu-l rătăcind pe străzi, îl întreabă pe T. Mihai cîte ceva despre motivele plecării lui din facultate îi răspunde superior : „Nu te priveşte, e o chestiune personală".

O chestiune personală ?! Oare chiar aşa să fie ?

OMICRON

Desen de Dan CIOCA

ALEGERI ÎN ASOCIAȚII

LA BUCUREȘTI:

PREZENȚĂ MAI ACTIVĂ ÎN VIAȚA UNIVERSITARĂ!

Cea de a VII-a Conferință a Uniunii Asociațiilor Studenților din centrul universitar București s-a desfășurat sub semnul sarcinilor puse de conducerea partidului în fața școlii noastre superioare pentru formarea viitorilor specialiști și cetățeni de nădejde ai patriei, hotărîți să slujească cu devotament și abnegație poporul, cauza construirii socialismului și comunismului.

Cei peste 42 000 de studenți bucureșteni, ca întregul tineret universitar al țării, se bucură de grija permanentă a partidului și statului nostru. Condițiile create învățămîntului superior din Capitală au cunoscut în acești ani o continuă dezvoltare.

Subliniind cadrul material optim creat de aceste condiții, raportul de activitate susținut de tov. **Irimie Nicolae**, președintele C.U.A.S., a prezentat analitic și cu discernămînt principalele realizări ale activității Consiliului U.A.S. București, efectul lor pozitiv în procesul de pregătire profesională și politică a studenților. Dezbaterile profesionale organizate la unele facultăți ale Institutului politehnic, Institutului agronomic, Institutului de construcții; simpozioanele consacrate problemelor actuale ale diverselor domenii de activitate — la Facultatea de fizică și mecanică agricolă; activitatea celor 252 de cercuri științifice studențești; ciclurile de expuneri și simpozioane privind realizările regimului nostru democrat popular — la I.M.F. și I.S.E.; o serie de manifestări menite a asigura orientarea în arta și cultura contemporană — la Casa de cultură, Universitate, I.M.F.; dezvoltarea mișcării artistice studențești și a turismului; organizarea și exercitarea în mai bune condiții a controlului obștesc în cămine, cantine și unități medico-sanitare, contribuția la buna gospodărire a mijloacelor materiale; rezolvarea cu mai multă operativitate a cererilor și sesizărilor studenților privind acordarea de ajutoare materiale și trimiterea la tratament, în excursii gratuite și tabere de odihnă — toate acestea se înscriu printre reușitele mai importante ale asociațiilor studențești din Capitală.

SĂ DEZVOLTĂM RĂSPUNDEREA FAȚĂ DE PROPRIA PREGĂTIRE PROFESIONALĂ

Rezultatele la învățătură ale ultimilor doi ani arată însă că numărul studenților repetenți și exmatriculați este în creștere. În anul universitar precedent, deosebit de dăunătoare a fost tendința de aglomerare a sesiunii din septembrie cu un mare număr de examene, amînate sau nepromovate în sesiunea din iarnă și vară. În această sesiune s-au prezentat în cea mai mare parte acei studenți care nu învață ritmic, care și-au făcut un obicei din irosirea timpului necesar studiului, fapt la care s-au referit în cuvîntul lor și **Gavrilă Ilie** (I.S.E.), **Ciochircă Nina** (I.A.T.C.), **Mărăcineanu Florin** (Institutul agronomic) ș.a.

Principala cauză a rezultatelor slabe la învățătură o constituie faptul că un număr încă mare de studenți manifestă o atitudine înapoiată față de muncă, sînt lipsiți de răspundere, indisciplinați — preciza în conferință **Onciu Mihai** de la Institutul de construcții. Astfel se explică procentul de pierderi prin repetenție și exmatriculări din acest institut.

În același timp, rezultatele slabe se datoresc faptului că o seamă de asociații nu și-au înțeles întotdeauna rolul ce-l au în sprijinirea procesului de învățămînt. Multe din asociațiile studenților, cum sînt cele de la Universitate, I.P.B., I.P.G.G., I.S.E. și altele, după renunțarea la unele forme de activități care dublau procesul de învățămînt (olimpiade, concursuri profesionale etc.) nu s-au preocupat în suficientă măsură de cunoașterea situației diferitelor colective de studenți pentru ca, în funcție de aceasta, să găsească noi forme care să creeze un climat favorabil studiului perseverent și conștiința că pregătirea temeinică pentru muncă și viață constituie o înaltă îndatorire patriotică și socială.

Asociațiile trebuie să-și aducă o contribuție mai substanțială, alături de cadrele didactice, și la formarea multilaterală a viitorilor specialiști prin deprinderea acestora cu metodele științifice ale muncii de cercetare, sprijinirea studenților de la institutele de artă pentru afirmarea lor creatoare, reluarea practicii excursiilor de studii, o legătură mai vie cu activitatea practică ș. a. Raportul și intervențiile la discuții ale vorbitorilor **Petrescu Ana Maria** (I.M.F.), **Popescu Emil** (Institutul de arhitectură), **Dumitrescu Zamfir** (Institutul de arte plastice), **Cozărescu Radu** (Conservator) ș. a. au dezbătut și propus unele soluții concrete.

Analiza întreprinsă de conferință asupra problemelor complexe ale unei pregătiri temeinice a viitorilor specialiști ridică în fața asociațiilor necesitatea de a milita pentru statornicirea în toate colectivele de studenți a unei atmosfere propice studiului perseverent, îndeplinirii zilnice a îndatoririlor profesionale, pregătirii sistematice a seminariilor, lucrărilor practice de laborator, întocmirii în bune condiții a proiectelor, susținerii la timp a examenelor. Organizațiile de tineret dispun de posibilități de influențare ce trebuie folosite mai din plin pentru a se crea o emulație generală în vederea pregătirii la nivelul posibilităților și exigențelor actuale.

O VIAȚĂ POLITICĂ ȘI CULTURALĂ CÎT MAI BOGATĂ, PE MĂSURA POSIBILITĂȚILOR ȘI EXIGENȚELOR STUDENȚIMII BUCUREȘTENE

Străduindu-se să asigure în fiecare colectiv de studenți o viață politică și culturală cît mai bogată, care să răspundă cerințelor și întrebărilor firești ale vîrstei tinereții, asociațiile studenților, conlucrînd cu organizațiile U.T.C. și conducerile instituțiilor de învățămînt superior, trebuie în același timp să se preocupe mai sistematic de formarea înaltelor trăsături morale ale tineretului universitar, de folosirea în mod fructuos a timpului liber. În această muncă educativă trebuie să pornim de la premisa că în anii studenției se formează nu numai oameni cu o specializare la nivelul cel mai ridicat al științei și tehnicii; cu o vastă cultură, ci și caractere.

Atributele morale caracteristice viitorului intelectual pot fi recunoscute cu bucurie în conduita majorității covîrșitoare a studenților centrului universitar București. Totuși, mai există încă elemente certate cu normele bunei cuviințe și ale bunului simț, a căror comportare și ținută fac notă discordantă în climatul sănătos al vieții noastre universitare.

Asociațiile studenților, cadrele de asociație, așa cum se arată în planul de activitate adoptat, trebuie să mobilizeze în continuare opinia studențească sănătoasă împotriva oricăror abateri de la normele conduitei universitare, ca și împotriva celor care atentează la regulile elementare ale cinstei și bunului simț.

Faptul că, datorită specificului muncii universitare, confruntările de opinii au loc mai ales pe planul ideilor, pune la ordinea zilei lărgirea cadrului organizat de informare politică, științifică, culturală
clamă din part
a cadrelor dida
solicitudine față
nizațiilor de tin

Deși Bucureșt
de un mare nu
menii ale științ
tora nu este s
gătirea muncii
tutele de învăță
cîteva sectoare
conferință, ar
bilitățile oferite

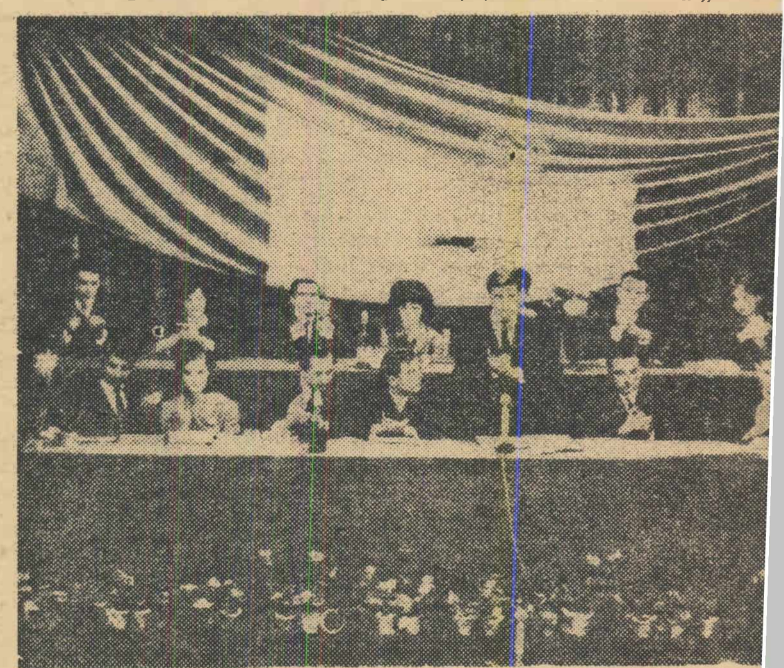
Aprecierea un
circuitul univer
a adevăratelor v
tic lipsește îns
la existența un
nate a unor te
tice, cinematogr
comentarii apăr

De asemenea,
în bună măsură
scriitori și criti
sitare de special
lor talente exis
bilitatea maturi
drumuri rodnice
artistice române

La crearea u
un rol importan
țești, care pot
raport calitativ.

Cu toate efor
ceea ce privești
(seri distractive,
Institutul de
I.C.F., Arte pla
cum au observ
destinat acestor
cuvine.

Pornind de la
seamnă „liber"

Conferința U.A.S. București a fost declarată

LA TIMIȘOARA:

OPINIA COLECTIVĂ — STIMULENT AL RĂSPUNDERII PERSONALE

Ca o prefață la raportul de activitate ce avea să-l prezinte conferinței, Consiliul U.A.S. din Timișoara a organizat în vastul hol de marmură al sălii de festivități din Universitate o expoziție dedicată, cu modestie, numai unora din succesele obținute în ultimul timp. Cîteva vitrine ne ofereau aparate realizate de către studenți în cercurile științifice ale Politehnicii, cît și exemplare ale buletinelor Institutului de medicină și Facultății de medicină veterinară, cuprinzînd cele mai bune lucrări științifice ale viitorilor specialiști. Pe mari panouri, fotografii excelente reconstituiau dificultățile și farmecul excursiei unei brigăzi complexe, iar desenele studenților de la Arte plastice încercau să ne transmită prin mijlocirea culorii emoțiile estetice pe care alb-negrul colegului lor nu le puteau comunica. Un singur panou rămas gol nu-și explica destinația. I-am aflat-o abia în pauze cînd au apărut pe el portretele tuturor celor care au luat cuvîntul, creionate de o echipă de invitați de la Arte plastice. Așadar, chiar în amănuntele organizării conferinței, consiliul U.A.S. dovedea inițiativă. O calitate pe care apoi raportul de activitate cît și delegații înscriși la cuvînt, aveau s-o sublinieze, ca pe un aspect important al activității asociațiilor.

Dar, pentru că am ajuns la aceste puncte de de pe ordinea de zi — raportul și discuțiile — trebuie să spunem că au existat unele inegalități. Bine pregătit, analitic, cu precise adrese critice, bilanțul muncii C.U.A.S. Timișoara discuta principalele probleme ale activității asociațiilor din acest centru universitar remarcînd succesele, observînd deficiențe care persistă, propunînd totodată modalități pentru rezolvarea lor. Discuțiile însă nu au vădit, în ansamblu, același spirit analitic.

Dacă l-am aflat în cele spuse de Viorica Dragomir, N. Darcea și în special în cuvîntarea prof. ing. Constantin Avram, rectorul Institutului politehnic, asemenea majorității delegațiilor nu putem fi de acord cu asist. Gheorghe Crețu, **președintele C.U.A.S. din Politehnică, atunci cînd afirmă că rezultatele examenelor de aici nu trebuie comparate cu ale Universității și Institutului de medicină, ci numai cu ale altor institute tehnice. Într-adevăr, procentele promovaților, ale calificativelor bune și foarte bune sînt mai mari la facultățile cu profil umanistic. Nu ne propunem să discutăm aici diferența efortului pe care trebuie să-l facă un politehnician ca să ia un 10 (sau un 5 !) față de cel al unui filolog. Nu aceasta e importantă, ci faptul că, indiferent de efortul necesar în studiu, economia și cultura noastră cer specialiști cu o înaltă calificare în toate domeniile. De aceea comparăm toate rezultatele, chiar și ale viitorilor ingineri, cu procentul maxim — de 100% — și în raport cu diferența pînă la el apreciem valoarea muncii lor.**

O atenție deosebită a fost acordată de conferință activității cultural-educative. După cum s-a arătat, formațiile artistice s-au prezentat în această perioadă la un nivel mai ridicat ca în alți ani. Ele au dat circa 250 de spectacole, au făcut numeroase deplasări. Casa de cultură a colaborat mai bine cu comisia culturală a C.U.A.S. Timișoara, roadele acestui sprijin reciproc fiind culese cu satisfacție de studenții care au participat la acțiunile organizate aici. Dar, au arătat unii delegați în intervențiile lor, acțiuni culturale la sfîrșit de săptămînă, care să cuprindă toți studenții, nu au fost organizate în suficientă măsură și nici continuu. Puținele reuniuni care aveau loc încercau să mărească „sfera de cuprindere a studenților" prin sporirea numărului de dansatori pe mătrul pătrat, ceea ce făcea ca distracția să se rătăcească în înghesuiala produsă — după cum remarca P. Lorincz. **De altfel, merită reținută propunerea acestuia de a se organiza și duminica serate. Prea puține acțiuni culturale se organizează la ani și grupe — au arătat vorbitorii — și dintre acestea numai o parte răspund interesului real al studenților. Activitățile turistice care ar putea oferi la sfîrșitul săptămînii o minunată posibilitate de destindere pentru sute de tineri, deși numeroase și bine organizate, uneori nu sînt suficient popularizate, astfel că se întîmplă ca din lipsă de participanți să nu mai aibă loc. Se cere în acest domeniu de la asociații mai multă receptivitate față de propunerile colectivelor studențești (și în primul rînd consultarea sistematică a acestora), mai multă fantezie.**

În cuvîntarea sa, tov. ȘTEFAN MOCUȚA, **se**cretar al Comitetului regional Banat al P.C.R., **subliniind contribuția importantă adusă de asociații, alături de organizațiile U.T.C. sub conducerea organizațiilor de partid la pregătirea viitorilor specialiști, a relevat necesitatea raportării nivelului rezultatelor obținute la exigențele pe care le impune dezvoltarea economică și culturală a țării, oferind totodată numeroase exemple edificatoare ale marilor succese obținute de oamenii muncii din Banat în înfăptuirea directivelor Congresului al IX-lea al P.C.R., în îndeplinirea și depășirea prevederilor planului de stat.**

**Luînd cuvîntul în încheierea dezbaterilor și abordînd în cuvin
discutate, tovarăș
C.C. al U.T.C., a
principală a orga
din institutele de
de a contribui la
pabili să facă fa
le vor fi încredin
și vor fi repartiz
Este îmbucurător
Timișoara, marea
cu seriozitate și
remarcabilă preg
tivitate științifică
un sentiment de
diocre sau slabe
măr încă mare d
fundamentale. Es
sprijine cadrele
față de învățătu
care izvorăște d
mul rînd calitate
e cea de care d
calitatea muncii
ori de cîte ori or
în vedere datori
acestui obiectiv**

**În continuare
tatea desfășură
cative pentru a
triotică, sentim
și de alte națio
studenților ca,
aspirații și ide
de dorința de
științifice și c
a-și dărui cu
pregătirea, ca
triei. România**

și artistică a studenților, re-
a specialiștilor, în primul rînd
ctice universitare, o mai mare
de cererile sporite ale orga-
eret.
iul dispune, după cum se știe,
măr de specialiști în diverse do-
ei și culturii, colaborarea aces-
ficient solicitată pentru îmbo-
nstructive și educative în insti-
mînt superior din Capitală. Iată
în care, după cum a reieșit la
rebui folosite mai deplin posi-
de centrul nostru universitar.
or opere literare și artistice din
al presupune discernerea sigură
alori. Discernămîntul acesta cri-
i unor studenți, ceea ce duce
or confuzii și interpretări ero-
dințe în domeniul artelor plas-
afiei, ca și a unor articole sau
te în presa occidentală.
cenaclurile literare — lipsite
de îndrumarea atentă a unor
i competenți, a cadrelor univer-
itate — nu oferă încă valoroase-
ente în rîndul studențimii posi-
ării lor artistice, a găsirii unor
în cîmpul creațiilor literare și
ști.
i climat tineresc cît mai elevat
îl au formațiile artistice studen-
bține realizări și mai mari sub

urile merituoase de înnoire în
activitățile distractiv-recreative
baluri, carnavaluri, la baza Tei,
rhitectură, IM.F., Conservator,
tice, Institutul pedagogic), așa
t o seamă de vorbitori, spațiul
activități nu este folosit cum se

adevărul că „timp liber" nu în-
e activități recreative și plăcute,

schisă...

a sa principalele probleme
ON POPESCU, secretar al
printre altele : „Datoria
ilor U.T.C. și a asociațiilor
ămînt superior este aceea
area unor specialiști ca-
cinste sarcinilor mari ce
cînd vor termina studiile
locurile lor de muncă
că în centrul universitar
itate a studenților învață
, mulți dintre ei avînd o
rofesională, o rodnică ac-
u putem decît să încercăm
acție aflînd că notele me-
rizează studiul unui nu-
ți, chiar și la disciplinele
de datoria asociațiilor să
e, decanatele în crearea
elei răspunderi mature
ința faptului că în pri-
lui din anii universitari
entru fiecare dintre noi
. Aceasta înseamnă că
ctivități trebuie să avem
ji prin ele îndeplinirea

l s-a referit la necesi-
mplexe activități edu-
studenți mîndria pa-
ei între tinerii români
ntru a stimula dorința
iți, pe baza acelorași
vețe temeinic, animați
nai departe tradițiile
poporului român, de
uterea lor de muncă,
oare a înfloririi pa-

B. ANDREI

îndrăgite de studenți, asociațiile trebuie să organizeze săptămînal, la nivel de grupe și ani, manifestări culturale și sportive cît mai diverse.

SĂ ÎMBUNĂTĂȚIM CONTINUU ACTIVITATEA ASOCIAȚIILOR STUDENȚILOR

În cuvîntul rostit la conferință, tovarășul **MARIN RĂDOI, secretar al Comitetului orășenesc al P.C.R.**, a arătat importanța acordată de partid activității desfășurate de tineretul studios.

Subliniind că pregătirea profesională este un act de conștiință, tovarășul M. Rădoi a arătat urmările defavorabile pentru societate ale activității unui profesor, medic, inginer, artist slab pregătit, lipsit de pasiune pentru meseria sa, pentru știință și cultură.

Deosebit de pregnant a fost relevat cu acest prilej rolul opiniei colective studențești, al asociațiilor și al tuturor celorlalți factori în stabilirea climatului de studiu la nivel universitar, în promovarea ținutei și atitudinii corecte și demne.

În încheierea lucrărilor conferinței, întîmpinat cu entuziasm și vii aplauze, a luat cuvîntul tovarășul **PETRU ENACHE, prim-secretar al C.C. al U.T.C.** Apreciind ca deosebit de importantă pentru munca asociațiilor analiza multilaterală făcută cu răspundere în decursul lucrărilor conferinței, vorbitorul a spus : Asociațiile, cu sprijinul organizațiilor U.T.C. și alături de toți factorii răspunzători pentru bunul mers al procesului de învățămînt, au datoria de onoare de a contribui la creșterea răspunderii fiecărui student pentru principala sa îndatorire — învățătura.

Este necesar ca în munca desfășurată pentru cultivarea răspunderii față de învățătură, asociațiile să aibă în vedere specificul fiecărui institut, perspectivele profesiei pentru care se pregătesc studenții. De mare importanță în asigurarea unui climat prielnic pregătirii temeinice, spunea vorbitorul, este modul în care asociațiile mobilizează opinia studențească împotriva atitudinilor și concepțiilor improprii calității de student, măsura în care reușesc să facă din opinia colectivă o forță socială, un militant intransigent pentru răspunderea și munca personală.

În continuare, primul secretar al Comitetului Central al U.T.C. s-a referit la unele aspecte ale disciplinei universitare, insistînd asupra necesității ca asociațiile să militeze pentru respectarea de către studenți a normelor vieții universitare.

Vorbitorul a expus apoi sarcinile ce stau în fața asociațiilor privind îmbunătățirea muncii educative în rîndul studenților, pentru dezvoltarea sentimentului de dragoste față de patria socialistă, desăvîrșirea trăsăturilor morale și de caracter, specifice studentului nostru. În viitor trebuie orientată mai bine activitatea educativă pe care sînt chemate s-o desfășoare asociațiile studențești pentru a veni cu mai multă eficiență în sprijinul dezvoltării la studenți a trăsăturilor morale proprii oamenilor societății noastre, a ținutei și comportării demne, izvorîte din pregătirea, din concepțiile lor înaintate.

Un loc mai mare în munca asociațiilor, arăta apoi vorbitorul, trebuie să-l ocupe în viitor preocuparea acestora pentru organizarea timpului liber al tineretului studios și desfășurarea unor bogate activități culturale, pentru extinderea formațiilor artistice ca și pentru distracția tinerilor.

După ce a recomandat asociațiilor o seamă de forme și metode privind organizarea multilaterală a vieții culturale artistice studențești, tovarășul Petru Enache a subliniat că, pentru creșterea eficienței lor, aceste activități trebuie să atragă un număr din ce în ce mai mare de studenți.

Vorbitorul a făcut apoi o serie de recomandări prețioase privind organizarea acțiunilor de muncă patriotică cu studenții și buna desfășurare a activității social-gospodărești a asociațiilor, ocupîndu-se apoi de stilul de muncă al asociațiilor studenților. Pentru îndeplinirea sarcinilor care stau în fața asociațiilor — sublinia vorbitorul — e necesar să se îmbunătățească continuu munca pe care o desfășoară consiliile asociațiilor ; acestea să pună la baza activității lor consultarea cu masa largă a studenților pentru ca asociațiile să devină o prezență vie, receptivă la preocupările studenților, capabile să dea răspunsuri competente la problemele pe care le ridică aceștia. Pe lîngă acțiunile mari ce se vor organiza la nivelul centrului universitar, al institutului sau facultăților, la casa de cultură a studenților — acțiuni ce se cer bine gîndite și concepute — este necesar ca centrul de greutate al activității asociațiilor să-l constituie, mai ales, anii și grupele de studiu. Activitatea asociației să fie privită cu mobilitate, să se dea curs larg inițiativei studenților, aceștia să fie solicitați să devină participanți activi la organizarea și desfășurarea acțiunilor ce le sînt destinate.

În încheiere, tovarășul Petru Enache a spus : Modul în care s-au desfășurat lucrările conferinței, caracterul concret al discuțiilor, spiritul realist, intransigența față de rămînerile în urmă, propunerile făcute creează premise pentru o rodnică activitate viitoare, pentru ca studenții primului centru universitar al țării să dobîndească printr-o perseverentă muncă personală o pregătire de calitate superioară, a cărei primă expresie să o dea sesiunea de examene care se apropie. Vorbitorul și-a exprimat convingerea că prin rezulatele la învățătură ce le vor obține, prin bogatele activități ce le vor organiza asociațiile, studenții Capitalei vor întîmpina cu succes cea de a VI-a Conferință pe țară a U.A.S.R.

Georgeta RUȚA

LA GALAȚI:

PRINCIPALUL SUBIECT — PRINCIPALA PREOCUPARE: ÎNVĂȚĂTURA

In prima pauză 37 studenți s-au adresat secretariatului conferinței cu rugămintea de a fi înscriși la discuții. Într-adevăr, raportul C.U.A.S. Galați și proiectul planului de activitate au ridicat o serie de probleme dintre cele mai importante, subliniind eforturile depuse pînă acum în rezolvarea lor, cît și diverse metode ce ar putea fi folosite pentru a spori eficiența muncii asociațiilor din centrul universitar. După cum s-a dovedit, ele au stimulat discuțiile și, ceea ce e mai important, inițiativa studenților, care au luat cuvîntul; nu numai pentru a prezenta constatativ situații pe care le cunoșteau din facultăți, ci din dorința de a contribui cu propuneri concrete la rezolvarea acelora ce presupun o intervenție deosebită, un interes special din partea asociației.

După cum s-a arătat în raport, la Institutul pedagogic procentul promovaților a crescut cu 10 la sută față de anul universitar trecut. La Politehnică însă nu s-a înregistrat același progres. Dimpotrivă : mai mult de jumătate din studenți au dat examene în toamnă fără ca amînarea cu trei luni a sesiunii să se justifice prin creșterea procentului de note bune și foarte bune — ceea ce era de așteptat, deoarece 50 la sută din ei aveau minimum 3 restanțe. Numărul repetenților și exmatriculaților a fost și el destul de mare. În mod firesc, majoritatea celor înscriși la cuvînt au abordat probleme legate de îmbunătățirea pregătirii profesionale. Au fost remarcate cu acest prilej o serie de acțiuni care merită să fie continuate.

Analizînd cauzele rezultatelor slabe ale ultimelor examene, vorbitorii au atras atenția asupra unor defecțiuni importante ale muncii asociațiilor din Galați. În primul rînd preocuparea insuficientă pentru crearea unei opinii studențești care să acționeze imediat ori de cîte ori se manifestă în ani sau grupe încălcări ale disciplinei universitare. Nu totdeauna cei care ar fi datori să o orienteze și să o stimuleze — cadrele A.S. în primul rînd — dovedesc în facultate sau la cămin combativitatea așteptată. Comisiile profesionale nu au reușit în acest răstimp să atragă în colectivele lor un număr mare de studenți fruntași, a căror experiență ar fi adus un plus de eficiență activității — destul de slabe, după cum s-a arătat, mai ales ca urmare a lipsei de inițiativă. Remarcînd aceste deficiențe, vorbitorii s-au ocupat totodată de îmbunătățirea activității cercurilor științifice. Dintre propunerile făcute în acest sens reținem : tipărirea unor caiete selective cu cele mai bune lucrări, distribuirea din timp a temelor pentru a se putea asigura studierea lor o perioadă mai îndelungată, evitîndu-se asalturile (Garofița Profiriu), *crearea, prin îmbunătățirea orarului, a cel puțin unei după-amieze libere — în care membrii cercurilor științifice să-și poată efectua cercetările în laboratoare* (Liliana Bona).

Analizînd activitatea cultural-educativă desfășurată în ultimii doi ani de C.U.A.S. Galați, delegații care au luat cuvîntul au relevat necesitatea organizării mai multor acțiuni în grupe și ani, care să răspundă nevoii de informare a studenților asupra fenomenului cultural-artistic contemporan, pornind în special de la propunerile colectivelor respective.

În intervenția sa, tovarășul MIHAI NICOLAE, secretar al Comitetului regional Galați al P.C.R., *a făcut o profundă analiză a activității asociațiilor, urînd totodată viitorilor specialiști ca realizările pe care le obțin să fie pe măsura îndemnurilor adresate tineretului universitar de conducerea partidului și statului, la înălțimea condițiilor pe care poporul nostru le asigură întregului tineret studios din România.*

Luînd cuvîntul în încheierea lucrărilor conferinței, tovarășul IOSIF WALTER, secretar al C.C. al U.T.C., *s-a ocupat pe larg de sarcinile ce le revin în viitor asociațiilor din centrul universitar Galați, atrăgînd atenția asupra faptului că pregătirea profesională, crearea unei atmosfere de muncă — în care cei ce nu se încadrează în normele vieții universitare să se simtă izolați, să-și dea seama că atitudinea lor distonează cu cea a majorității și este incompatibilă cu calitatea de student — trebuie să constituie nu numai o preocupare a comisiilor profesionale, ci a tuturor cadrelor de asociație, a studenților fruntași la învățătură, a întregului Consiliu al U.A.S. din Galați ales acum.*

A. B.

Bilanțul studențimii bucureștene e într-adevăr bogat. Raportul merită ascultat cu toată atenția !

ANIMATORI UNIVERSITARI

UN MARE MEDIC: IULIU HAȚIEGANU

Există date și comemorări care ne nedumiresc, fiindcă vor să ne oblige parcă să acceptăm trecerea ireversibilă a timpului (Eheu, fugaces anni — spunea Horațiu) și chiar să ne convingă că amintirile și oamenii pe care-i evocăm au prins culoarea și consistența țărînii. Dar există, în același timp, personalități și opere care înfrîng legea aceasta universală, astfel că simpla lor amintire îi investește deodată cu o prezență elocventă și tenace. Cine ar crede că s-au scurs 80 de ani de cînd Iuliu Hațieganu **„s-a ivit în lumină“**, după vorba unui alt mare poet, mai aproape de noi, și că au trecut alți șase de cînd, alături de alți intimi colaboratori, colegi și pacienți ai maestrului medicinei românești, má aflam consternat de durere în fața plecării sale premature dintre noi? Am socotit atunci, cu emoția celui care s-a aflat mulți ani în preajma lui și care resimțea mai acut decît alții golul iscat pe neașteptate, că plecarea aceasta a profesorului Hațieganu ne răpea definitiv pe unul din cei mai iluștri reprezentanți ai școlii medicale clujene. Înseninarea și mai dreapta judecată a lucrurilor vine, însă, o dată cu distanța în vreme. Astăzi știm că dr. I. Hațieganu nu ne-a părăsit, că el continuă să fie oricînd aici, lîngă noi, că, dimpotrivă, imortalizat prin munca sa creatoare și devotată, el crește o dată cu ea și își impune permanent surîsul înțelept și calm posterității.

Dacă se poate vorbi în medicina românească de un profil specific al școlii clujene, și dacă acestui profil i se adaugă cu stimă atribute dintre cele mai înalte, trebuie să subliniem că toate acestea sînt rodul activității prodigioase și multilaterale a ctitorului recunoscut al acestei școli: profesorul I. Hațieganu. Cel care își cucerise prețuirea și respectul profesorilor săi încă de pe vremea studenției a devenit, la rîndul său, un mare medic, un mare profesor și un mare om de știință — un organizator și educator de imens talent și un neobosit luptător pentru progresul vieții obștești. Dr. Iuliu Hațieganu a fost cu drept cuvînt o personalitate covîrșitoare. Cele două izvoare ale realizării sale au fost, în mod egal, excepționala sa înzestrare intelectuală și munca depusă cu pasiune, cu un simț deosebit al valorii exemplare pe care truda personală o poate avea pentru cei din jur. Vocația lui a fost aceea de profesor, în cea mai nobilă accepțiune a cuvîntului, fiindcă preocuparea lui constantă, indiferent de modul de manifestare, a fost aceea de a împărtăși studenților, colaboratorilor, colegilor mai tineri, necontenit cunoștințe cît mai bogate și mai precise, precum și de a le înlesni dezvoltarea lor profesională. Mai mult decît atît, el a contribuit decisiv la formarea lor ca oameni de știință și ca medici practicieni de aleasă calitate. Viața de internist și mai ales atunci cînd specialitatea este concepută cu un orizont atît de vast cum o concepea el este deosebit de pretențioasă. Dar cînd alături de îngrijirea bolnavilor, de sforțarea stăruitoare de a găsi și a aplica metode din ce în ce mai perfecte de tratament, se impune și grija pentru învățămînt, care singură poate covîrși o viață de om, efortul fizic și intelectual se dublează, activitatea specialistului atingînd perspective și semnificații excepționale.

Nemulțumindu-se cu materia predată abundent și sistematic la cursuri, prof. I. Hațieganu făcuse din Clinica Medicală o școală superioară, deschisă oricărui medic, în care rîvna celor studioși era supravegheată și răsplătită prin demonstrarea plină de răbdare, perseverență, a celor mai noi cuceriri științifice și a celor mai moderne metode de tratament. Fără răgaz profesorul insista în comunicarea unor cunoștințe temeinice, dar, avînd, în același timp, o viziune largă asupra educației, se preocupa concomitent și de însușirea de către fiecare student sau colaborator a unei discipline riguroase, a unei abnegații fără limită față de profesiune și față de obiectul ei: omul suferind. Prin povețele sale, dar mai ales prin exemplul personal, el a dovedit că medicina e o știință în aceeași măsură în care este și o artă. Arta de a descoperi, de **a intui** cauzele și perspectivele de evoluție ale bolii — a fost unul dintre cei mai mari diagnosticieni —, de a găsi cele mai subtile și mai eficace metode de combatere a ei, dar și arta, caritativă, incomparabil mai înaltă, de a susține moralul pacientului, de a-l consola, de a-l sprijini în marea singurătate a suferinței și de a-i întreține speranța în viață pînă la ultima ei pîlpîire.

Cursurile profesorului erau un model de artă didactică și de știință aplicată. Vorbitor captivant, amical, fără să cadă în familiaritate sau emfază, elocvent prin claritate, spiritual, cald și erudit, își transforma prelegerile în dizertații strălucite care entuziasmau auditoriul atît prin substanță, cît și prin ținuta academică ireproșabilă. Ele se prelungeau în discuții nesfîrșite cu tinerii ucenici, pentru opinia cărora avea o deosebită înțelegere, fiindcă simțea palpitînd în ea fantezia și optimismul, socotind că această flacără sacră trebuie întreținută și orientată în chipul cel mai util.

Generațiile numeroase de medici care s-au perindat în amfiteatrele clujene din 1919 încoace pot afirma cu mîndrie că **„sînt elevul lui Iuliu Hațieganu“**.

Fericit profesorul care a văzut crescînd în juru-i nu numai elevi, ci atîția profesori, conferențiari eminenți și distinși medici primari care încarnează și perpetuează gîndirea sa în clinică! Fericit profesorul care a știut să le fie prieten și îndrumător și care le-a transmis, ca o moștenire neprețuită, trăsăturile sale principiale de medic și de om de știință!

Cînd, în 1932, mi-a propus să elaborăm **Tratatul elementar de semiologie și patologie medicală**, activitatea științifică a lui I. Hațieganu cuprindea lucrări numeroase și originale, în mai toate specialitățile medicinii interne. Astăzi avem eminenți specialiști în boli digestive, pulmonare, cardiace etc. În ce era specialist profesorul Hațieganu? În toate. Pornind de la principiul că studierea multilaterală și profundă a simptomatologiei este garanția unică a stabilirii unui diagnostic exact și a aplicării unui tratament care să învingă boala cea mai gravă, el a urmărit conexiunile nenumărate și decisive care există între diferitele organe, a țintit spre stăpînirea amănunțită a tuturor influențelor și modificărilor reciproce care pot avea loc în organism.

Idealul omului de știință Hațieganu era acela al cultivării unei gîndiri medicale sensibile și perspicace, atotcuprinzătoare și profunde, de unde și planurile numeroase în care și-a exercitat competența și preocupările. Lucrările sale nu erau niciodată expresia unor rezultate absolute, ci ele deschideau perspective, anunțau căi noi de cercetare, vizau posibilități de dezvoltare a unor idei generoase și profunde. Ar fi imposibil să înșiri aici titluri, fiindcă doar numărul celor mai importante ar depăși orice spațiu rezonabil. Mă limitez să spun doar că atît în bolile aparatului digestiv, pulmonar, cît și în acelea ale aparatului circulator, renal etc., așadar în toate afecțiunile care se încadrează domeniului vast al medicinei interne, contribuțiile și concluziile profesorului I. Hațieganu vor fi întotdeauna cei mai solizi termeni de referință. Ele sînt, în același timp, și purtătoare ale unor sugestii multiple, constituind prin ținuta lor desăvîrșită un stimulent puternic pentru cercetătorii de azi. Ar fi în același timp naiv să afirm că profesorul nu s-a înșelat niciodată. Geniul omului de știință se manifestă, însă, tocmai în fermitatea și obiectivitatea cu care știe să-și amendeze erorile, să transforme minusul într-un plus ulterior, cînd experiența și studiul teoretic îl maturizează și îmbogățesc. Iar omul de știință Iuliu Hațieganu a știut să învingă obstacolele profesionale care ar fi paralizat pe alți specialiști, să-și rectifice și să-și perfecționeze, din etapă în etapă metodologică și să arunce astfel punți trainice spre soluțiile viitorului, care vor veni să-i confirme viziunea și ipotezele. N-a fost un infatuat, ci mereu un om nemulțumit cu sine însuși. **„Elev perpetuu al lui Hippocrat“**, cum îi plăcea să se intituleze, n-a pregetat să învețe și să acumuleze o cantitate enormă de cunoștințe, pe care le înnoia și verifica necontenit.

Cu sistemul său de muncă riguros și tenace ar fi putut parafraza liniștit pe marele artist care spunea că a crea o capodoperă este o operație foarte simplă: trebuie doar să îndepărtezi părțile inutile și să pui în valoare elementele constitutive ale creației. Profesorul Iuliu Hațieganu n-a fost în știință un compilator cuminte, ci un creator și deschizător de perspective.

Îl pot revendica, însă, cu aceeași îndreptățire, și alte domenii de activitate, în care a pus temelii solide și a manifestat o aplicație și o pasiune entuziastă. Profesorul Iuliu Hațieganu a fost întemeietorul parcului sportiv din Cluj și susținătorul și organizatorul educației fizice universitare din Transilvania. Ca medic, dar și ca om modern, cu vederi largi, el a căutat să aplice principiul că o minte sănătoasă nu poate sălășlui decît într-un corp sănătos. În acest scop a lansat apeluri, a întocmit regulamente și a contribuit chiar cu averea sa personală la întemeierea și dezvoltarea unei baze sportive, în care bucuria mișcării fizice să se unească cu educarea unor însușiri prețioase cum sînt curajul, perseverența, promptitudinea, calmul și rezistența psihică.

Era, totodată, de principiul că un intelectual se cuvine să cultive cultura nu numai pentru sine, dar și pentru obștea din care face parte. A fi un bun cetățean, a contribui la luminarea și ridicarea poporului a fost pentru profesorul Hațieganu o preocupare permanentă. În această direcție el a luptat pentru îmbinarea armonioasă a tradiției culturii ardelene cu cele mai noi și mai folositoare cuceriri ale spiritului, fiind unul din fruntașii filialei ASTRA din Cluj. Sub conducerea sa s-a întemeiat gruparea „Gîndului românesc“, care a ținut conferințe programate în cicluri temeinice, de interes major și multilateral, și a patronat apariția revistei cu același nume, a cărei conducere efectivă i-a fost încredințată lui Ion Chinezu. Și aici, ca și în activitatea strict profesională, n-a lăsat numai amintirea unei capacități deosebite, ci a știut să promoveze și să anime un cerc de intelectuali valoroși prin vioiciunea sa spirituală și prin ideile și inițiativele sale originale și adecvate.

★

Condeiul se sfiește, explicabil, frazele de elogiu se repetă, cînd vine rîndul de a vorbi despre omul Iuliu Hațieganu. A fost printre noi pînă de curînd. Nu-i putem uita zîmbetul, solicitudinea, eleganța manierelor, demnitatea ținutei. Biografia lui, încheiată intempestiv și dramatic, printr-un gest de șăgalnică și unică cedare în fața unei inamice pe care a combătut-o mereu, pe un post înaintat de comandă, toată viața, se continuă sub specie aeternitatis, în tot ceea ce din creația lui nu se putea stinge niciodată: în ștafeta științei, transmisă din generație în generație, în arta medicală românească, în exemplul peren al unei mari conștiințe umane și civice. Un singur și — trebuie s-o mai spun? — neostoit regret: nu vom afla niciodată vorba fină și glumeață cu care ar fi încoronat adunarea noastră festivă în jurul lui la cei 80 de ani.

Din această melancolie îi surîdem însă senin și recunoscători, infinit recunoscători, așa cum ar fi aprobat și el din toată inima.

Prof. univ. emerit dr. Ion GOIA

Florica ȚAPU: „Vezi, rîndunelele se duc“ (proiect de tapiserie)

Grafică 1966 — Cluj

În sala clubului Institutului de arte plastice „Ion Andreescu" din Cluj este deschisă de cîteva zile expoziția lucrărilor de practică ale studenților secției de grafică. CIOBANU VICTOR din anul V trasează în tuș liniile dinamice, precise, ale unui dans oșenesc și volumele unor cai; figurile de țărani „La un pahar" (reproducerea de mai jos) completează imaginile surprinse în Maramureș. TAKACS ESZTERA din anul IV evocă — un adevărat dialog al luminii și întunericului — atmosfera unui colț al vechii Sighișoare; Sibiul cu relief de scenografie în lucrarea lui MEREY ANDRAȘ (anul IV), conductele unei fabrici în acuarela lui FERENCZI ADALBERT (anul V), copii și dans din Oaș în lucrările lui COITA NISTOR (anul V) completează variata tematică realizată în tonuri și contururi clar individualizate de studenții secției.

Profesorul DANIEL POPESCU, rectorul institutului, ne amintește că în perioada de vară 120 de studenți au efectuat practică la Sibiu, Sighișoara și Brașov, în Maramureș și București. **„Preocuparea de a ajuta studenții în cunoașterea vie a peisajului țării, în însușirea și continuarea tradițiilor artei românești — mai ales în problema luminii în pictură — ne-a călăuzit ca, în afara cursurilor și lucrărilor de atelier, să inițiem o serie de alte acțiuni. Amintesc de seria de desene Grigorescu, fotocopiate la noi, de expoziția cu lucrări originale Țuculescu, organizată în institut, precum și de simpozionul Luchian care va avea loc în decembrie. Pornind de la faptul că unii studenți ai secției de sculptură nu înțeleg importanța desenului, am realizat o expoziție importantă în această privință: desene de Rodin, pe care o vom continua cu altele consacrate lui Michelangelo, Bourdelle și școlii de grafică românească. Mai amintesc în afară de activitatea cenaclului, concretizată în expozițiile periodice, preocuparea noastră pentru ca studenții să-și însușească și tehnici auxiliare: cadrarea tablourilor, modul de expunere, afișele etc.".**

F. M.

Post-scriptum la o „Scrisoare către un tînăr"

Editura medicală a publicat anul trecut (dar a scos-o pe piață abia anul acesta) o broșură cu atrăgătorul titlu: **Scrisoare către un tînăr.** Autorul broșurii este medicul Radu Dumitriu. Care este destinul acestei lucrări? Cităm: **„În speță este vorba despre fenomenul reproducerii...".** Tot în introducere se precizează și principiul (metoda!) de lucru: **„Dată fiind importanța menționată** (a reproducerii — n.n.), **rezultă necesitatea cunoașterii integrale a problemei și este preferabil ca ea să fie cunoscută cu mai puține amănunte, dar în întregime, decît să fie cunoscută în amănunt dar numai sub anumite aspecte".** Recunoaștem aici un stil foarte clar, demn de limbajul unui cunoscut personaj caragielesc. Dar nu ne-a supărat atît stilul, cît fondul (problemei!): așa se concepe discutarea științifică a unor fenomene de stringentă actualitate și importanță în viața tineretului! Golurile mari ale ignoranței sînt umplute cu lucrări de un empirism lirico-desuet dus pînă la paroxism. Iată cîteva exemple: **„Ovarele sînt două formațiuni ovoide asemănătoare unor migdale, de mărimea unor caise verzi la femeia adultă". „La fete se dezvoltă bazinul și distanța dintre șolduri ajunge să fie mai mare decît aceea dintre umeri, în timp ce la bărbați, lucrurile se petrec invers, distanța dintre umeri fiind cea mai mare. În același timp la fete se dezvoltă glandele mamare, sinii luînd forma cunoscută". „Sub influența ei** (a dragostei — n.n.) **omul devine mai bun. Iubind persoana dragă, învață să iubească oamenii. Căutînd să obțină sau să păstreze dragostea persoanei iubite, caută să se perfecționeze și să obțină rezultate mai bune în muncă (...) Numeroși sînt tinerii care încearcă să-și exprime aceste gînduri sub o formă artistică, cel mai adesea prin încercări literare. Puțini sînt aceia care nu au încercat niciodată să scrie o poezie".**

Încheiem cu un aforism superb: **„Ceea ce trebuie să se știe este că dragostea este ca o oglindă care nu poate reda mai mult decît i se transmite".**

Dinu TUDOR

P.S. Consiliul U.A.S. București a primit, din partea Editurii medicale, un stoc de 1.000 de broșuri care, în intenția susnumitei edituri, urmau să fie oferite studenților drept... opere de educație. „Scrisoarea către un tînăr" a dr. Radu Dumitriu a greșit... adresa, sau, vorba lui Caragiale (ca să nu exersăm alt stil) „andrisantul e... necunoscut".

RELIEF

TREI MONOGRAFII

Numărul sporit de monografii dedicate unor personalități străine ca: Jean Jacques Rousseau, Romain Rolland, Thomas Mann, Heinrich Mann, Bertolt Brecht, Jack London, Edgar Poë ș.a. este datorat interesului cu care cititorul scrutează experiența marilor maeștri.

Marile exemple de umanitate, titanismul, lupta cu prejudecățile și obscurantismul sînt dovezi însuflețitoare ale luptei omului pentru progres. Scriitorii, conștiințele veșnic treze ale umanității, sînt adeseori primele flăcări care se aprind în întuneric.

Romul Munteanu concepe monografia despre Bertolt Brecht ca pe un curs universitar de mari proporții. Spațiul dintre monografie și operă este depășit de la primele pagini — poetul, teoreticianul, dramaturgul Brecht contopindu-se uneori în același tot. Drumul spinos al cunoașterii îl apropie de epocă, îl determină să cerceteze fenomenele societății. Accentul cade pe înnoire, arta trecutului suferind de o anumită crispare pe care un spirit liber ca *„tăiosul"* Bertolt nu-l poate admite. Dacă înainte dramaturgia, cum fusese concepută de Aristotel, se supunea unor anumite reguli, viza mai mult dramaticul, Brecht simte necesitatea realizării unei opere epice în care *„muzica, cuvîntul și imaginea trebuie să capete o mai mare importanță"*. Așa apare *„Opera de trei parale"*, operă profund înnoitoare, mai ales prin caracterul ei programatic.

Romul Munteanu insistă îndeosebi asupra conceptului de teatru în opera brechtiană. Fixează noutatea metodei în raport cu altele, o delimitează. Înțelegem cu claritate importanța *„efectului de distanțare"* în realizarea unui teatru contemporan, în formarea și întreținerea spiritului critic.

Autorul nu scapă din vedere nici o clipă să exemplifice, citind din opere, afirmațiile făcute pe parcurs. Metoda de investigație a autorului se bazează pe un aparat critic bogat, devine un îndreptar prețios în munca cercetătorului.

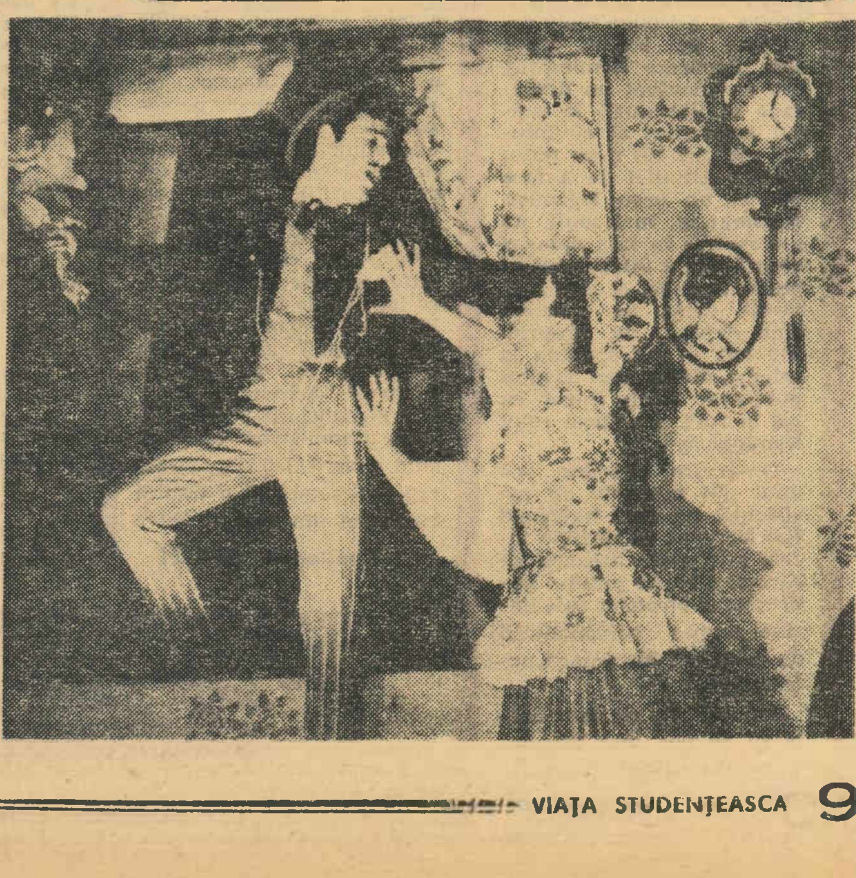
Ion Ianoși în monografia despre Thomas Mann, apărută tot la Editura pentru literatură, urmează aceeași linie programatică ca și Romul Munteanu. Spre deosebire de acesta, Ianoși se adîncește mai mult în concepția *„de facto"* a scriitorului Th. Mann, analizează opera și extrage apoi semnificațiile. Deosebirile în acest caz țin mai mult de metodă. Greutățile inerente, pe care le încearcă cercetătorul în analizarea creațiilor aparținînd unei personalități contradictorii ca Thomas Mann, apar mai ales în *„arhitectura"* lucrării.

Alte monografii apărute, de astă dată în colecția *„Oameni de seamă"*, destinate publicului larg, sînt mai accesibile din acest punct de vedere. Caracterul științific este mai puțin rigid, determinările prea exacte fiind înlocuite prin romanțare, prin împrospătarea materialului documentar cu valențele poeziei. Un exemplu de monografie excelentă ni-l oferă lucrarea „Jack London" de Irving Stone, scriitor de mare talent, cunoscut cititorilor mai ales ca autor al romanului *„Bucuria vieții"* (dedicat vieții lui Van Gogh).

Sînt urmărite îndeaproape principalele date ale vieții scriitorului, se insistă asupra formației sale intelectuale, asupra omului care a fost Jack London. Irving Stone analizează magistral pe baza unui material documentar foarte bogat importanța lui Jack London pentru literatura americană, universală, oferă cititorului un îndreptar prețios, un exemplu pentru viața sa proprie. Rămîn memorabile cuvintele lui Jack care-și oferă convingerile pe baza unui criteriu foarte simplu: *„Ceea ce era favorabil vieții, sănătății fizice și spirituale, era bun; ceea ce nu era favorabil vieții, ceea ce rănea, sărăcea viața era rău."* Caracterul documentar și educativ se îmbină în mod fericit, oferind cititorului o lectură plăcută, atractivă.

Sporirea preocupării editurilor față de monografii, traducerea unor lucrări de prestigiu apărute în lume, vor facilita și mai mult efortul tinerei generații de a se familiariza cu marile valori ale literaturii universale.

Iordan POPESCU

Cristian Mihăilescu (Rică) și Lucia Tudose (Veta) într-o scenă din spectacolul cu opera „O noapte furtunoasă" de Paul Constantinescu, a cărui premieră a avut loc la Conservatorul „Ciprian Porumbescu" din București (În numărul viitor — cronica spectacolului)

ET CAETERA...

Din nou despre mitul Hemingway

Într-o conferință publicată în revista universitară franceză „Les Annales" (aprilie, 1965) cunoscutul literat octogenar André Maurois, autor al atîtor biografii celebre (ultima, nu de mult apărută, „Viața lui Balzac") spunea, referindu-se la eroul propriei cărți, atunci, în curs de apariție: „Nimic nu este mai fals decît să pretinzi a deduce geniul din împrejurările unei vieți (...). Dar este și mai absurd să negi orice influență a vieții asupra operei. Viața aduce, pe de o parte, un anumit număr de cunoștințe și experiențe care vor fi regăsite în operă, pe de altă parte, ea formează un caracter și un spirit adesea prin frustrare și suferință".

L-am citat pe André Maurois nu pentru că el spune aici un adevăr absolut inedit, ci pentru că susține, pe baza acestuia, edificiul ultimei sale impunătoare lucrări, iar afirmația academicianului francez este inserată în aceeași revistă în care, cu cîteva luni în urmă, cvasicolegul său, Raymond Las Vergnas, profesor la Sorbona, specialist redutabil în literatura americană, aduna cîteva date noi inedite sau mai puțin cunoscute despre viața autorului „Zăpezilor de pe Kilimandjaro".

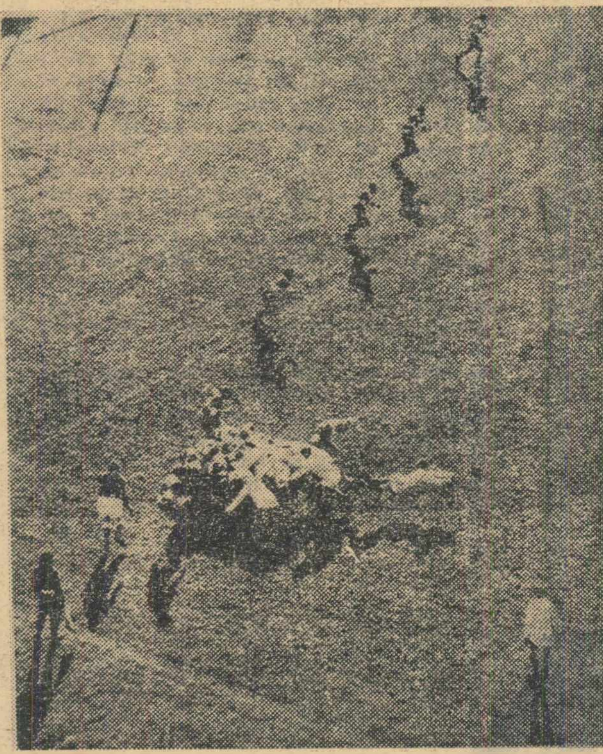
Profesorul Las Vergnas încearcă însă să dea o direcție și o turnură nouă biografiei scriitorului american și tragicului său sfîrșit, pornind nu de la elemente extravertite în momente biografice, ci aproape exclusiv de la operă, încercînd să „stoarcă" din detaliul livresc, uneori obsedant, adevăruri absolute. Într-un cuvînt, răsturnînd, de pildă, preceptul care a stat în atenția lui Maurois cînd acesta a reconstituit viața lui Balzac. O spun, mai bine, cuvintele lui Las Vergnas: „Dacă fratele lui Hemingway (Leicester — n.n.) a stabilit instinctiv o paralelă între creatorul romanesc și creaturile imaginației sale, Hemingway, cu mult mai evident decît la alții, și-a pus toată viața în romanele sale. Și, cum e natural, publicul a avut tendința de a-i întoarce politețea și a-i pune toate romanele pe seama vieții sale. Deoarece Hemingway era cu adevărat un **desperado** al literaturii în sensul aventurier al cuvîntului, cititorii săi n-au putut rezista tentației de a face din el un erou legendar. **Hemingway, mai mult, nu s-a sustras în fața datoriei absorbante a întreținerii acestei legende.** (s. n.). A existat chiar un moment cînd, depășit de propriul său mit — mit spontan la origine, dublat apoi de altul publicitar — a intrat cu zel în rol: el a jucat rolul Hemingway".

Observăm, așadar, că unul din punctele de rezistență, pe care Raymond Las Vergnas își sprijină tezele sale, este acuzația pe care el o aduce mitului publicitar și efectelor sale nocive asupra personalității de proporții din lumea occidentală.

Susceptibile de fragilitate ni se par însă afirmațiile lui Las Vergnas cu privire la participarea lui Hemingway la campania din Italia: „Nicicum din motive ideologice, Hemingway a hotărît să ia parte la Cruciada pentru Drept și Libertate. Ci, pur și simplu, pentru a-și dovedi o dată mai mult că nu-i este frică". Acestea să fie, oare, adevăratele motive pentru care Hemingway a hotărît să lupte pe frontul italian și să se angajeze apoi corespondent în timpul războiului civil din Spania? Fără îndoială că nu, mai ales dacă ne gîndim la cele trei luni de gripă, la cele 227 de schije care l-au făcut să sufere suficient pe autorul romanului „Adio, arme" și să-i iște insomnii cronice pline de o fertilă gîndire și auto-analiză.

Sînt în studiul lui Raymond Las Vergnas multe fapte inedite sau mai puțin cunoscute din viața lui Hemingway după cum sînt și altele pe care, exegeți anteriori, de mare autoritate ca Philip Young, John Atkins, Carlos Baker, Ch. A. Fenton, și, în primul rînd, John Brown — pentru a aminti doar cîțiva — nu le eludează dar le consideră imponderabile pentru a pătrunde, prin ele, în universul marelui artist. Acest univers, în care — cum toți cercetătorii au observat — lucrurile și oamenii „răspund prin cele cinci simțuri" chiar atunci cînd e vorba de cărți mai puțin realizate. În schimb, însușindu-și sau nu punctul de vedere al profesorului de la Sorbona, editura „Gallimard" (care a pregătit pentru tipar romanul „Dincolo de fluviu și pe sub arbori" și care, spre surprinderea noastră, nu este citat în sprijinul tezelor sale de Las Vergnas) și „Figaro littéraire" au prezentat această carte, neapărută în Franța pînă acum, din „delicatețea autorului" (eroul cărții exprimă despre Franța păreri multiple, interpretabile) ca o operă, în care Hemingway și-a premeditat silueta ultimilor ani de viață, tragicul său sfîrșit. Moartea colonelului Cantwell, personajul central al romanului, care se simte condamnat de o boală de inimă, îndeamnă pe unii cercetători ai acestui roman la o paralelă biografistă sprijinită invers pe principiul anticipării experienței de viață prin imaginea artistică. „Nu poți să nu faci o apropiere patetică între felul în care înfruntă moartea eroul romanului și sfîrșitul marelui scriitor. Descriind ultimele reflecții ale lui Cantwell, Hemingway se gîndea oare la el însuși?" (Figaro littéraire, nr. 996/1965). Așadar, un sfîrșit al unei mari personalități, învăluit pentru totdeauna în mister, poate să nască o sumă întreagă de supoziții, de ipoteze. Dar se pot, oare, acestea, transforma în concluzii, în adevăruri definitive? Definitivă este acum doar opera lui atît de îndrăgită, caleidoscop psihologic și moral al epocii sale, așa cum o spunea un alt exeget, Delmore Schwarz: „Din toți romancierii contemporani, Hemingway este cel care a scris istoria morală cea mai completă a visului american din secolul XX".

Constantin CRIȘAN

Cărți... desenate de Picasso

Enciclopedismul creației lui Picasso — pus din nou în relief, recent, cu prilejul celei de a doua retrospective a operei sale de la Paris, nu putea să omită domeniul graficii de carte. Din șirul lucrărilor de grafică de carte ale lui Picasso, vă prezentăm momentele nodale:

— 1905: o aqua forte însoțește culegerea de poeme ale lui André Salmon.

— 1911: prima carte ilustrată — „Saint Matorel" de Max Jacob.

— 1931: o serie de desene cu cod care, nu fără umor, călăuzesc cititorul pînă la tabloul de ansamblu al celor 67 de fragmente ca ilustrație la „Capodopera necunoscută" a lui Balzac. În același an, treizeci de lucrări în aqua forte servind ca ilustrații la titlurile capitolelor „Metamorfozelor" lui Ovidiu.

— 1936: coperta pentru volumul lui Paul Eluard „Les yeux fertiles".

— 1937: apare pamfletul grafic antifranchist cuprinzînd „Minotauromahia" din 1935 și „Songe et mensonge de Franco". Picasso realizează deopotrivă textul.

— 1939: ilustrînd „Istoria naturală" a lui Buffon, Picasso creează cu o uriașă forță de fabulație 31 de gravuri.

— 1941: acuarele pentru cele 15 exemplare manuscrise: „Diverse poeme ale cărții deschise" de Eluard.

— 1947: experiențe de litografie

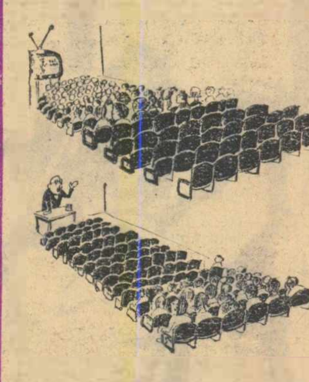
— 1948: cu „Cîntecul morților" de Pierre Reverdy, Picasso încetează de a mai fi un simplu — deși genial — ilustrator spre a interveni prin grafică în însăși scrierea cărții. Cele „20 de poeme ale Gongorei" înfățișează ilustrația împletită cu textul paginat titrat și scris de mîna lui Picasso

— 1950: „Memoria omului", a lui Tristan Tzara, cu mai multe litografii desenate parțial cu degetul.

— 1964: „Carmen des Carmen", cea mai recentă ilustrație de text urmată de numeroase volume de grafică, în care Picasso elimină scrisul în favoarea unei literaturi exclusiv plastice.

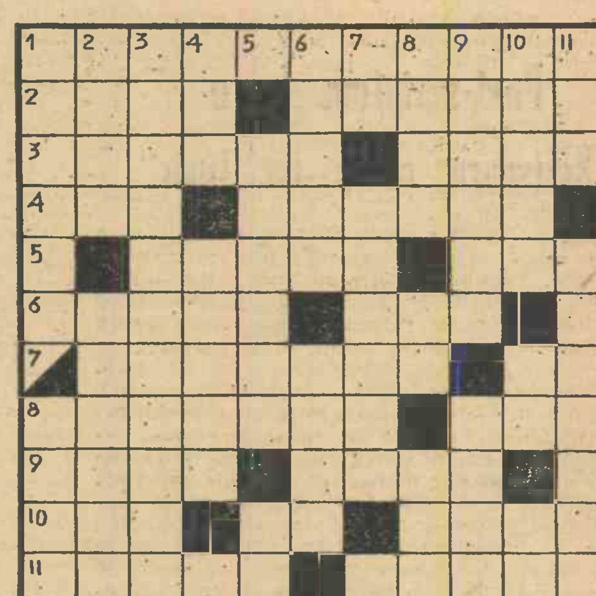
Opt ani de răbdare pentru o fotografie

Această imagine — început de șarjă într-o grămadă deschisă — a fost premiată cu o mie de lire sterline. Premiul l-a primit însă nu autorul pasei, unul dintre jucătorii echipei de rugby a Colegiului Eastbourne din Sussex (Anglia), ci Tan Ball, de 51 de ani, agent de asigurări și fotograf amator. Pasionatul fotoreporter a avut răbdarea ca opt ani la rînd, în fiecare duminică, să fotografieze zeci de faze de rugby de pe un turn de 24 de metri, pentru a surprinde acest moment.

Sus: La televizor.
Jos: La ședință.

Cuvinte încrucișate

ATENȚIE LA SENS!

ORIZONTAL:

1. Vine din uliță și luminează 2. Mocăniță — Măști 3. Esență de lemn — Muntean 4. Dovadă — Prevestire cifrată 5. Cont — Cancer 6. Duhul apelor (pl) — Două rîuri și un fluviu 7. Are un papagal (pl) — Notă discordantă 8. Pedepse pe gazon — Ciocan de primăvară 9. Mină fără focos — Joc tradițional 10. Lasou — Plantă mică — Localitate 11. Unități de măsură pentru mijloc — Pastorală.

VERTICAL:

1. Vine din uliță și se termină în uliță — A bea 2. Sincopă — Oală de sticlă 3. Începe prin renovare și se termină cu chef 4. Nume — Subsol cu muzică și vin 5. Însemnări — Bluză 6. Sănătate' (pl.) — Inspirație bună 7. Simbol — Urmări rele 8. Bolero — Constantă în cerc — Unitate 9. Portaltoi — Ape 10. Spusă cu rost — Aviz — Pronume 11. Fluviu — Forfecare.

ET CAETERA...

CAUZA DREAPTĂ A POPORULUI VIETNAMEZ VA ÎNVINGE!

Marți, 22 noiembrie a.c., a avut loc la Casa de cultură a studenților din Capitală un miting de solidaritate cu lupta eroică pe care o duce poporul vietnamez împotriva agresorilor americani, organizat de Comitetul național de solidaritate cu lupta poporului vietnamez. La miting au luat parte sute de studenți români și străini.

Cuvîntul de deschidere a fost rostit de MIRCEA ANGELESCU, membru în Biroul Comitetului național de solidaritate cu lupta poporului vietnamez, care a salutat prezența în mijlocul studenților a unor reprezentanți ai Ambasadei R. D. Vietnam la București.

A luat apoi cuvîntul NICOLAE IRIMIE, președintele Consiliului Uniunii asociațiilor studenților din centrul universitar București, care a spus: Cercurile imperialiste, și în primul rînd imperialismul american, în tendința de a frîna procesele revoluționare ale lumii contemporane, recurg tot mai frecvent la amestecuri brutale în treburile interne ale unor state libere, la atentate împotriva independenței și suveranității unor popoare. Cel mai edificator exemplu în această privință, a spus el, îl constituie agresiunea S.U.A. în Vietnam.

În încheiere, vorbitorul a spus: Înfierăm în modul cel mai categoric crimele agresorilor americani și cerem încetarea imediată, definitivă și necondiționată a bombardamentelor împotriva R. D. Vietnam.

Luînd apoi cuvîntul, studentul EMILIAN STANCU, de la Facultatea de drept, a spus: Încălcînd legile dreptului și relațiilor internaționale, imperialismul american continuă să ducă un război pustiitor împotriva eroicului popor vietnamez. Dînd dovadă de eroism și de un înalt spirit de sacrificiu, poporul vietnamez s-a ridicat ca un singur om împotriva agresorilor, obținînd victorii însemnate. Cercurile conducătoare din S.U.A. încearcă să camufleze intensificarea operațiunilor militare prin cuvinte despre pace. Dar cum pot fi crezute aceste cuvinte cînd continuă șirul acțiunilor agresive, războiul nedeclarat împotriva unui popor aflat la mii de kilometri de S.U.A.?

Alături de întregul popor, a spus în încheiere vorbitorul, noi, studenții români, profund atașați principiului potrivit căruia fiecare popor are dreptul să-și hotărască singur soarta, în conformitate cu propriile interese, fără nici un amestec din afară, sîntem solidari cu lupta eroică a poporului vietnamez.

În cuvîntul său, HO TU TRUC, al II-lea secretar al Ambasadei R.D. Vietnam la București, a spus: Este cunoscut de toată lumea că imperialiștii americani au urmat continuu o politică mergînd de la intervenție deschisă la agresiune brutală în Vietnam, tăgăduind poporului vietnamez dreptul său la autodeterminare, călcînd în picioare, în mod grosolan, toate normele de drept internațional, amenințînd extrem de grav pacea și securitatea popoarelor din Asia de sud-est și din lumea întreagă.

Poziția noastră în rezolvarea problemei vietnameze — a spus el — este clară, este poziția în patru puncte a Republicii Democrate Vietnam și Declarația în cinci puncte a Frontului Național de Eliberare. Guvernul Statelor Unite să-și retragă trupele sale și trupele satelite din Vietnamul de sud, să lichideze bazele militare în Vietnamul de sud. Treburile interne ale Vietnamului de sud să fie rezolvate de poporul sud-vietnamez în conformitate cu programul Frontului Național de Eliberare. Reunificarea pașnică a Vietnamului să fie rezolvată de întregul popor vietnamez.

În încheiere, vorbitorul a spus: Folosim acest prilej pentru a exprima încă o dată mulțumirile noastre sincere poporului, partidului și guvernului român pentru ajutorul prețios și eficace acordat poporului nostru.

Mitingul s-a transformat într-o puternică manifestație de solidaritate cu lupta dreaptă și sfîntă a poporului vietnamez pentru libertate națională și neatîrnare, pentru reunificarea țării sale, pentru pace.

POPASURI LONDONEZE

...Aeroportul Londrei. Am coborît din avion puțin nedumeriți: unde sînt ceața și ploaia? Nu le-am întîlnit nici în prima, nici în a doua zi. Ca gazdă ce știe să apere tradițiile, Londra ni le păstrase pentru mai tîrziu.

Autocarul ne-a dus după aceea la hotel. L-am privit. Am privit și casele din jur. Aceeași formă și înălțime, aceeași culoare cenușie închisă. Din cauza mașinilor parcate lîngă trotuar, strada părea foarte îngustă. „Așa arată Londra?" Mary Carter, însoțitoarea delegației U.A.S.R. care a făcut o vizită în Marea Britanie la invitația N.U.S.E.W.N.I. și S.U.S., ne-a asigurat că a doua zi vom vedea ceea ce căutam — Londra trecutului și a prezentului. Pentru seara aceea ne păstra o surpriză: urma să luăm masa cu niște tineri, invitați în mod special la un restaurant în faimosul cartier Soho. Printre acei tineri era un student al Universității din Londra, care învăța limba română. Din acel moment Denis a rămas cu noi, însoțindu-ne pretutindeni.

A doua zi, în turul orașului aveam să aflăm o mulțime de lucruri despre Londra și istoria ei. Acest oraș era încă de pe vremea saxonilor și romanilor un centru important. Scandinavii și mai tîrziu normanzii s-au stabilit și ei aici. Orașul și-a ales un primar încă din 1193. În timpul Tudorilor, Londra a crescut mult ca întindere, s-a îmbogățit cu numeroase construcții. Dar Ciuma Neagră (1665) și Marele Foc (1666) au distrus nu numai peste 100 000 de vieți omenești, dar și multe din aceste adevărate opere de artă. Cu toate acestea, Londra a supraviețuit, s-a refăcut.

Din Trafalgar Square, după ce am vizitat Galeria Națională, ne-am îndreptat spre cea mai monumentală parte a Londrei, Parlamentul, Westminster Abbey, Whitehall, un bulevard larg, mărginit de clădiri guvernamentale: pe stînga, cenușiul Scotland Yard, pe dreapta Ministerul de Interne și Ministerul de Război, iar în mijlocul drumului — Cenotaphul, monument ridicat în memoria eroilor căzuți în cele două războaie mondiale.

Așezată de-a lungul Tamisei, Casa Parlamentului cuprinde o parte din palatul medieval Westminster, în jurul căruia au fost ridicate rînd pe rînd Camera Comunelor și apoi Camera Lorzilor. Deși distrusă în timpul războiului, Camera Comunelor a fost reclădită în stilul vechi. Pe o latură a palatului, în Turnul Ceasului, de la 95 de metri, privește triumfător deasupra orașului celebrul Big-Ben. Westminster Hall (sala aflată între cele două Camere) a fost scena unor mari momente din istoria britanică: sub cupola lui, sir Thomas Morus, Guy Fawkes și Charles I au fost condamnați la moarte. În timpuri recente a fost martorul încoronării unor regi: Edward VII, George V și George VI. Alături de Parlament își înalță trufașele turnuri catedrala Westminster.

În cursul după-amiezii ne-am îndreptat spre alt colț al bătrînei Londre. Am străbătut bătrînul City, am trecut Tamisa cu apa ei veșnic murdară, am intrat în docuri și, deodată, ne-a răsărit drept în față unul din cele două turnuri ale celui mai frumos pod de peste Tamisa, Podul Turnului (Tower Bridge). De construcție recentă (1894), acest pod etajat se integrează perfect în atmosfera creată în jur de prima fortăreață a orașului, Turnul Londrei.

The Tower of London datează din 1078, cînd a început construcția Turnului Alb (White Tower) reprezentînd chintesența istoriei orașului. Povestea Turnului Londrei, reședință și mai tîrziu închisoare, începe cu William Cuceritorul, care, la 12 ani după bătălia de la Hastings, a hotărît construirea unei fortărețe. Timp de două secole, Turnului Alb i s-au adăugat alte 13, fiecare avînd semnificația lui. În fața Porții Trădătorilor, prin care a fost adusă și Elisabeta I pe vremea cînd era numai prințesă, se ridică Turnul Singeros (the Bloody Tower), legat de numele victimelor lui Richard III. O notă aparte prin arhitectura sa, stil Tudor, o face Casa Reginei (The Queen's House), care a servit drept închisoare celor două regine ce-și așteptau moartea — Anne Boleyn și Katherine Howard. În mijlocul curții interioare atenția îți e atrasă de un loc pietruit, înconjurat cu un lanț. Aici se afla eșafodul. Trupurile înmormîntate sub zidul capelei Sf. Petru au făcut ca drumul să fie numit „aleea trupurilor fără cap". Abia în 1876 s-a încercat reidentificarea capetelor înmormîntate în mijlocul capelei; din 30, numai 7 au putut fi numite.

Considerat drept cea mai puternică fortăreață, în Turnul Londrei se află sub păstrare bijuteriile Coroanei. În White Tower se mai pot vedea obiecte aparținînd lui Henry VIII sau epocii lui. Tot în Turnul Londrei, din secolul 11 se află o garnizoană militară. Trecutul este în orice moment prezent. În fiecare noapte, de aproape 700 de ani, garda de yeomen îmbrăcați în tradiționalele costume asistă la ceremonia Cheilor: la 21,30, cînd se încuie porțile, garda prezintă arma; însoțit de o suită, paznicul șef duce apoi cheile guvernatorului care locuiește în Casa Reginei.

În timp ce ghizii prezintă pentru a nu știu cita oară istoria Turnului Londrei, zărim nu departe de acest loc blocuri noi, moderne, de locuințe. Este cartierul din jurul Catedralei Sf. Paul, distrus în timpul bombardamentelor din timpul celui de al II-lea război mondial.

Angela GHIMIȘ
Constantin LUCĂ

Delegații ale U. A. S. R. peste hotare

- **La Praga a avut loc cel de al III-lea Seminar cultural internațional „17 Noiembrie", Ziua internațională a studenților. A participat ca reprezentant al U.A.S.R. tovarășul NICOLAE DARAVOINEA, din comisia internațională a Comitetului Executiv al U.A.S.R.**
- **Între 17—26 octombrie a.c., la Tharandt (R.D. Germană) a avut loc un seminar internațional al studenților silvicultori cu prilejul celei de a 150-a aniversări a înființării Facultății de silvicultură din această localitate. La seminar a participat o delegație a U.A.S.R. condusă de tovarășul ION ȘOACĂ, student al Facultății de silvicultură, secretar al Consiliului Uniunii Asociațiilor Studenților din centrul universitar Brașov.**
- **Un seminar al studenților din agronomie s-a desfășurat la Brno (R. S. Cehoslovacă) între 11—19 noiembrie a.c. U.A.S.R. a fost reprezentată de o delegație condusă de tovarășul ION VIȘAN, președintele C.U.A.S. de la Institutul agronomic „Nicolae Bălcescu" din București.**

CRONICA MICROBISTULUI

Joaca de-a hocheiul

Sîntem nevoiţi să consemnăm — ceea ce, de fapt, ne prilejuieşte satisfacţii lesne de înţeles — că de cîteva luni încoace organele U.C.F.S. ţin seama tot mai mult de acele păreri judicioase care sînt exprimate în presă. În ceea ce ne priveşte, nu putem să nu aplaudăm promptitudinea cu care unele propuneri ale noastre au găsit ecoul cuvenit : suspendarea arbitrului de fotbal Ion Dobrin pentru reacredinţă, acordarea transferului baschetbalistelor studente Vartepniuc şi Demetrescu pentru echipa „Politehnica". Faptul ne dă încredere că nu va mai trece mult timp şi vom cunoaşte şi unele măsuri privind activitatea antrenorilor federali (la care ne-am referit într-o Cronică) sau alte probleme. Cum ar fi, de pildă, cea a hocheiului.

1—13, 4—11, 0—13, 1—12 — iată scoruri înregistrate de cele două echipe studenţeşti în turneul de hochei ce se desfăşoară în aceste zile la Bucureşti. Sînt scoruri care, cu siguranţă, stîrnesc zîmbete pe buzele necunoscătorilor. Avem, de aceea, datoria de a informa cititorii asupra situaţiei reale a formaţiilor „Agronomia" Cluj şi „Politehnica" Bucureşti.

În primul rînd, este vorba de faptul că, spre deosebire de competitoarele lor, aceste echipe nu s-au bucurat în timpul anului de sprijinul cluburilor respective. Trecerea lor de la „Ştiinţa" la institute nu a fost urmată, din păcate, şi de transferarea la timp a fondurilor necesare. Aşa s-a făcut că bucureştenii au început pregătirea tîrziu, iar „Agronomia" Cluj (căreia Ministerul Învăţămîntului i-a repartizat un fond de cheltuieli de aproape 5 ori mai mic decît în mulţi ani) să nu poată sosi la Bucureşti decît la o săptămînă după deschiderea patinoarului (numai cu 5 zile înainte de competiţie) şi să nu aibă nici echipamentul necesar. Fără sprijinul binevoitor al secretarului general al Federaţiei de hochei — Vasile Militaru — nici n-ar fi putut să intre pe gheaţă.

Evident, mai pot fi invocate şi alte cauze : lipsa jucătorilor de valoare (de la „Politehnica" au plecat Scheau şi Vacar II, iar Moiş — student — a fost încadrat la... „Dinamo"), nepregătirea unor sisteme tactice adecvate ş.a.

Mai grau este însă că se găsesc oameni care pur şi simplu se joacă de-a hocheiul. Pentru că, în situaţia în care există deocamdată un singur patinoar artificial, programarea campionatului la începutul lunii noiembrie este într-adevăr o joacă.

Da, s-au putut prezenta onorabil în campionat „Steaua" şi „Dinamo" — ai căror jucători, în majoritate componenţi ai lotului naţional, făcuseră în prealabil o pregătire pe gheaţă de peste 50 de zile în Cehoslovacia. Însă este împotriva raţiunii să le opui acestora oameni care pînă atunci nu s-au antrenat decît pe iarbă.

Nu se ţine cont de aceasta şi, iată, se ajunge la 13—1, 13—0, 11—4, 12—1 — scoruri care vorbesc singure de situaţia penibilă în care au fost puşi şi compromişi nişte jucători nevinovaţi.

Se spune că e vorba de interesele pregătirii lotului naţional — dar, chiar aşa stînd lucrurile, nu era mai bine ca acesta să întîlnească echipe puternice de peste graniţă, care să-i solicite capacitatea de efort, iar campionatul să se dispute după ce şi celelalte echipe ar fi putut beneficia de gheaţă?

În sfîrşit, acum faptul e consumat şi bine ar fi să se ţină seama la anul de ceea ce spunem acum. Ceva însă tot se mai poate face. Etapa a III-a a campionatului, de pildă, este programată pentru 6 ianuarie, la Miercurea Ciuc. Nici că se putea perioadă mai nepotrivită pentru studenţii hocheişti din cele 6 echipe de „A" ! Toată lumea ştie că în ianuarie studenţii sînt în examene şi că, oricît ar fi ei de sportivi, atunci tot nu le arde de joacă. Credem că, decît să se caute soluţii de sprijinire a studenţilor respectivi să-şi amîne examenele, mai bine s-ar programa etapa cu 4 săptămîni mai tîrziu. Am putea spune atunci că, în sfîrşit, i-a venit românului mintea cea de pe urmă... cu un ceas mai devreme.

G. M.

Erată : *În rîndurile 21 şi 33 ale Cronicii noastre de săptămîna trecută, în loc de „Dinamo" se va citi „Steaua" şi vice-versa. Facem astfel cuvenita rectificare a unei erori apărute dintr-o greşeală tipografică.*

Ştiinţa... balonului oval

În 1957, un grup de studenţi ai Institutului de mine Petroşani face primii paşi în cunoaşterea acestui sport al bărbăţiei — rugbi-ul — înfiinţînd echipa „Ştiinţa". După 2 ani în categoria B, formaţia promovează în prima divizie — în care se menţine pînă astăzi.

Microbiştii îşi aduc fără îndoială aminte de campionatul din 1962, cînd echipa studenţilor din Petroşani a condus în clasament pînă cu două etape înainte de sfîrşitul turului, nepierzînd decît un singur meci, în deplasare, şi terminînd în final pe locul V. Totuşi, cea mai bună comportare a avut-o în acel an, cînd se clasează pe locul 4 în campionatul diviziei A, reuşind în acelaşi timp alte două mari performanţe : cea mai bună formaţie de rugbi din provincie, cea mai bună formaţie de rugbi studenţească.

Pentru a obţine cît mai multe amănunte în legătură cu această echipă, m-am adresat antrenorului, tov. asistent inginer Nicolae Ureche :

— Este cunoscut faptul că echipele mari şi-au format un stil de joc. Echipa pe care o conduceţi are un asemenea stil ?

— Jocul echipei noastre este format din îmbinarea tehnicii acestui sport cu forţa. Prezenţa în echipă a unor jucători valoroşi ca Sabău, Humeniuc, Iliescu, Drăcea dă jocului un plus de spectaculozitate prin acţiunile proprii create de aceştia. Din compartimentul echipei se evidenţiază linia de mijlocaşi formată din Iliescu şi Humeniuc. Mai trebuie lucrat pentru îmbunătăţirea jocului liniei a II-a, a placajului. După un curs de antrenori care a avut loc la Paris, am trecut imediat la concretizarea ideii că trebuie îmbunătăţit jocul de tuşă în situaţii de atac, conform regulamentului revizuit.

— Ce victorii mai importante a obţinut echipa ?

Asupra echipelor „Dinamo", „Griviţa" (ne referim la cele mai redutabile) şi a echipei „Czarny Bytom" pe care o avem ca adversară în primul joc al turneului nostru în R. P. Polonă. Găsindu-se la sfîrşitul campionatului, „Ştiinţa" Petroşani se află în maximum de formă, aşa că sperăm să obţinem rezultate favorabile.

Pentru a completa cele ce ne-au fost relatate de antrenorul echipei, m-am adresat şi tovarăşului conf. univ. Nicolae Popescu, preşedintele secţiei de rugbi din institut: „În afară de rezultatele meritorii din recentul campionat, echipa se poate mîndri şi cu rezultate bune la învăţătură. Astfel, din totalul de 50 de componenţi ai loturilor A şi B (lotul B activează în campionatul diviziei B), numai 3 studenţi (un procentaj de 6 la sută) nu au promovat toate examenele la timp. Mergînd pe aceeaşi linie, conducerea secţiei a depus eforturi pentru o bună pregătire sportivă (în vederea turneului din R.P. Polonă), cît şi pentru o bună pregătire profesională în vederea sesiunii de examene. Sperăm că în viitorul campionat să ne clasăm printre primele trei echipe, iar în acest an universitar să nu avem nici un repetent".

Radu VRANAU

Hibernare timpurie la Hidrotehnică

În programul sportiv competiţional al Facultăţii de hidrotehnică, Institutul de construcţii Bucureşti, au fost incluse campionatele universitare, fazele interani, dar acestea nu se desfăşoară după un program bine stabilit. Este drept că institutul dispune în special de terenuri în aer liber : două de volei, unul de handbal şi unul de baschet. In sala de sport, practic, se poate juca numai baschet. Totuşi, apatia în care se complace comisia sportivă nu poate avea la Hidrotehnică numai această explicaţie. S-ar face o mare greşeală.

Gheorghe Victoria, studentă în anul II, ne relata: „Activitatea sportivă din facultatea noastră «nu se vede» şi din cauza comisiei sportive. Sîmbătă, 12 noiembrie a.c., a apărut un anunţ cu nişte meciuri programate în aceeaşi zi, peste... 4 ore ; după o asemenea «popularizare» s-au prezentat pe teren — din patru echipe planificate să joace volei — una şi aceea descompletată. Este de reţinut apoi că acel anunţ se referea numai la băieţi. Sîntem multe fete care am dori să ne destindem prin susţinerea unui meci amical de volei sau baschet. De ce nu ni se oferă şi nouă această posibilitate ?"

Studentul Gheorghe Costaglus, anul IV, consideră că ar fi fost normal şi posibil de planificat pe terenurile amintite două ore de jocuri sportive pe săptămînă (atîta vreme cît timpul a permis), nu în cadrul unor competiţii stricte, ci al unor meciuri amicale, inter-„combinate", astfel încît studenţii amatori de mişcare să se poată relaxa după orele de curs, de proiect...

Consiliul A.S. a instalat în clubul facultăţii — după cum ne relatează Stan Sorin din anul V — o masă de ping-pong, dar fără palete şi mingi. Dacă responsabilul sportiv al facultăţii s-ar preocupa de rezolvarea acestor probleme, s-ar putea organiza în club campionate de tenis de masă şi de şah. Se pare însă că îi lipseşte iniţiativa !

Tovarăşa Ionescu Mihaela, studentă în anul V, este surprinsă de activitatea slabă desfăşurată de comisia sportivă în domeniul turismului. Studenţi din tot centrul universitar Bucureşti pleacă frecvent în excursii la sfîrşit de săptămînă pe diferite trasee. La Hidrotehnică nu se popularizează nici excursiile C.T.U. (de la începutul anului a apărut un singur afiş), darmite să se organizeze excursii pe trasee propuse de studenţii facultăţii ! Avem un responsabil cu turismul în persoana studentului Ionescu Dan, din anul II, dar acesta nu-şi face de loc simţită prezenţa.

F. POPESCU

Pentru care „cadre"?

Secţia de canotaj feminin a Universităţii a obţinut, în campionatul republican 1966, 19 medalii de aur (5 juniori şi 14 senioare). E de la sine înţeles că pe viitor ea doreşte să se pregătească astfel încît să-şi menţină titlurile cîştigate. Din cauza unor neglijenţe de programare însă cele 30 de componente ale secţiei nu beneficiază de bune condiţii de antrenament. Orele repartizate prin „orar" sînt joia şi sîmbăta între 19—21. Evident, ore tîrzii şi insuficiente ! După cîteva demersuri adresate Ştrandului tineretului nu s-a rezolvat nimic. Răspunsul administraţiei „sala se păstrează pentru noile cadre, care actualmente se dezvoltă" e cel puţin bizar. Mai „cadre care se dezvoltă" decît 19 tinere campioane republicane ne e greu să descoperim în lumea sportivă studenţească a Capitalei...

Luminiţa DOJA

COLEGIUL DE REDACŢIE:

Prof. univ. JEAN LIVESCU — adjunct al ministrului învăţămîntului; acad. prof. GHEORGHE MIHOC; acad. prof. N. PETRULIAN; acad. prof. N. TEODORESCU; conf. univ. CORNEL PACOSTE; EMIL GHIŢULESCU; NICOLETA TOIA — studentă; PETRE POSTOLACHE; NICULAE STOIAN—redactor şef; GHEORGHE MITROI — secretar general de redacţie; FRED MAHLER

Tiparul . Combinatul poligrafic „Casa Scinteii", Bucureşti. Redacţia ; Str. Brezoianu, 13. Telefon : 14 02 15.